HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea extinsă)

24 mai 2023 *

„Concurență – Piața datelor – Procedură administrativă – Articolul 18 alineatul (3) și articolul 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Solicitare de informații – Cameră de date virtuală – Obligația de motivare – Securitate juridică – Dreptul la apărare – Caracter necesar al informațiilor solicitate – Abuz de putere – Dreptul la respectarea vieții private – Proporționalitate – Principiul bunei administrări – Secret profesional”

În cauza T-451/20,

Meta Platforms Ireland Ltd, fostă Facebook Ireland Ltd, cu sediul în Dublin (Irlanda), reprezentată de D. Jowell, KC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, și T. Oeyen, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de G. Conte, C. Urraca Caviedes și C. Sjödin, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Republica Federală Germania, reprezentată de S. Costanzo, în calitate de agent,

intervenientă,

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă),

compus, în stadiul deliberărilor, din domnii S. Papasavvas, președinte, D. Spielmann (raportor), R. Mastroianni, și doamna M. Brkan și domnul I. Gâlea, judecători,

grefier: doamna I. Kurme, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 1 iunie 2022,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Meta Platforms Ireland Ltd, fostă Facebook Ireland Ltd, solicită anularea Deciziei C(2020) 3011 final a Comisiei din 4 mai 2020 privind o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (cazul AT.40628 – Practici ale Facebook în materia datelor) (denumită în continuare „decizia inițială”), astfel cum a fost modificată prin Decizia C(2020) 9231 final a Comisiei din 11 decembrie 2020 (denumită în continuare „decizia de modificare”) (denumite în continuare, împreună, „decizia atacată”).

I. Istoricul cauzei

2 La 13 martie 2019, Comisia Europeană a adresat reclamantei o solicitare de informații printr-o decizie adoptată în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269). Această solicitare de informații cuprindea mai mult de 100 de întrebări unice referitoare la diferite aspecte ale activităților și ale ofertei de produse ale reclamantei.

3 Reclamanta a răspuns acestei solicitări de informații în trei etape, la 23 aprilie, la 21 mai și la 18 iunie 2019. Documentele prezentate au fost identificate prin intermediul unei căutări inițiale efectuate prin utilizarea unor termeni de căutare aleși de reclamantă și al unui control al relevanței realizat de juriștii externi ai acesteia, calificați pentru a exersa profesia în Uniunea Europeană.

4 La 30 august 2019, Comisia a trimis o solicitare de informații în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. Solicitarea de informații cuprindea 83 de întrebări unice cu privire la Facebook Marketplace, la rețelele sociale și la furnizorii de mică publicitate online.

5 Reclamanta a răspuns la această solicitare de informații în trei etape, la 30 septembrie, la 10 octombrie și la 5 noiembrie 2019.

6 La 11 noiembrie 2019, Comisia a adoptat o a doua decizie în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. Comisia a solicitat reclamantei să furnizeze printre altele un anumit număr de documente interne care îndeplinesc anumite criterii cumulative. În esență, documentele solicitate erau cele pregătite de anumiți depozitari (custodians) în numele lor sau primite de aceștia din urmă, datate de la 1 ianuarie 2013 până la data acestei decizii și conțineau anumiți termeni de căutare. Mai concret, două seturi diferite de termeni de căutare trebuiau să fie aplicate la două grupuri diferite de depozitari. Pentru un grup de depozitari, termenii de căutare care trebuiau utilizați erau cei pe care însăși reclamanta îi selectase și utilizase din proprie inițiativă pentru a căuta și a identifica documente interne care trebuiau prezentate ca răspuns la decizia din 13 martie 2019. Pentru cel de al doilea grup de depozitari, termenii de căutare care urmau să fie utilizați fuseseră elaborați de Comisie pe baza, pe de o parte, a documentelor reclamantei și a răspunsurilor furnizate în urma Deciziei din 13 martie 2019 și, pe de altă parte, a anumitor documente interne ale reclamantei publicate la 5 decembrie 2018 de

Digital, Culture, Media and Sport Committee (Comisia pentru digitalizare, cultură, media și sport a Parlamentului Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, denumit în continuare „Comitetul DCMS”).

7 Prin scrisoarea din 20 noiembrie 2019, reclamanta a comunicat preocupările sale în ceea ce privește necesitatea, proporționalitatea și motivarea anumitor aspecte ale deciziei din 11 noiembrie 2019. Între reclamantă și Comisie a avut loc o serie de schimburi în scopul de a perfecționa termenii de căutare și de a reduce numărul de documente identificate.

8 La 17 ianuarie 2020, Comisia a comunicat reclamantei o versiune revizuită a termenilor de căutare.

9 La 22 ianuarie 2020, Comisia a informat reclamanta cu privire la intenția sa de a adopta o nouă decizie care să conțină termeni de căutare modificați.

10 La 4 mai 2020, Comisia a adoptat decizia inițială. În temeiul articolului 1 din această decizie, reclamanta trebuia să îi furnizeze Comisiei, cel târziu la 15 iunie 2020, informațiile specificate în anexele I.A, I.B și I.C la decizia menționată. Articolul 2 prevedea o amendă zilnică potențială de opt milioane de euro în cazul necomunicării informațiilor complete și exacte solicitate în temeiul articolului 1.

11 În aceeași zi, directorul general al Direcției Generale (DG) Concurență a Comisiei a transmis reclamantei o scrisoare prin care propunea o procedură distinctă pentru prezentarea de documente care, potrivit reclamantei, nu ar conține decât informații cu caracter personal, complet străine de activitățile sale comerciale. Aceste documente ar urma să fie depuse la dosar numai după ce au fost examinate într-o cameră de date virtuală.

12 Într-o serie de schimburi, reclamanta și Comisia au discutat despre eventualele modalități de utilizare a camerei virtuale de date.

13 Prin scrisoarea din 12 iunie 2020, Comisia a acceptat să prelungească până la 27 iulie termenul acordat reclamantei pentru a răspunde la solicitarea de informații conținută în decizia inițială.

II. Concluziile părților

14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 iulie 2020, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

15 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– în subsidiar, anularea articolului 1 din decizia atacată;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și dispunerea faptului că Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.

16 Comisia solicită Tribunalului:

– declararea ca inadmisibil a capătului de cerere al reclamantei prin care se solicită anularea în parte a articolului 1 din decizia atacată, în măsura în care acesta nu prevede instituirea unor garanții precise și suficiente care să permită protejarea drepturilor persoanelor vizate de prezentarea de documente lipsite de relevanță cu caracter personal sau cu caracter privat;

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

17 Republica Federală Germania solicită respingerea acțiunii și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

III. Fapte ulterioare introducerii acțiunii

A. Procedura măsurilor provizorii

18 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului la 15 iulie 2020, reclamanta a formulat o cerere de măsuri provizorii.

19 Prin Ordonanța din 24 iulie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-451/20 R, nepublicată), adoptată în temeiul articolului 157 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, președintele Tribunalului a dispus suspendarea executării deciziei inițiale până la data ordonanței prin care se finalizează procedura privind măsurile provizorii.

20 Prin Ordonanța din 29 octombrie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-451/20 R, nepublicată, EU:T:2020:515), președintele Tribunalului a revocat ordonanța menționată la punctul 19 de mai sus, a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul și a respins în rest cererea de măsuri provizorii:

„1) Se suspendă executarea articolului 1 din decizia [inițială] în măsura în care obligația care este formulată în acesta privește documente care nu au legătură cu activitățile comerciale desfășurate de [reclamantă] și care conțin date sensibile cu caracter personal, precum și în condițiile în care procedura vizată la punctul 2 nu este instituită.

2) [Reclamanta] va identifica documentele care conțin datele vizate la punctul 1 și le va transmite Comisiei pe un suport electronic separat. Aceste documente vor fi apoi plasate într-o cameră de date virtuală care va fi accesibilă doar unui număr cât se poate de restrâns de membri ai echipei însărcinate cu investigația, în prezența (virtuală sau fizică) a unui număr echivalent de avocați ai [reclamantei]. Membrii echipei însărcinate cu investigația vor examina și selecționa documentele în cauză, dând totodată avocaților [reclamantei] posibilitatea de a prezenta observații cu privire la acestea înainte de a depune la dosar documentele considerate relevante. În cazul unui dezacord cu privire la calificarea unui document, avocații [reclamantei] vor putea explica motivele dezacordului lor. În cazul unui dezacord care persistă, [reclamanta] va putea solicita un arbitraj directorului însărcinat cu informarea, comunicarea și mass-media în cadrul Direcției Generale «Concurență» a Comisiei.”

B. Adoptarea unei decizii de modificare și de adaptare a cererii introductive

21 La 11 decembrie 2020, Comisia a adoptat decizia de modificare, care prevede o procedură distinctă pentru prezentarea de documente care nu au legătură cu activitățile comerciale ale reclamantei și care conțin date personale sensibile.

22 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului la 8 februarie 2021, reclamanta a adaptat cererea introductivă, în temeiul articolului 86 din Regulamentul de procedură, pentru a ține seama de adoptarea deciziei de modificare.

C. Cereri de aplicare a regimului de confidențialitate și de omitere a anumitor date față de public și intervenție

23 La 15 iulie 2020, la 7 mai și la 10 septembrie 2021, reclamanta a solicitat, în temeiul articolului 66 din Regulamentul de procedură, omiterea anumitor date față de public.

24 Prin scrisorile din 30 octombrie și din 27 noiembrie 2020, precum și din 8 februarie și din 14 mai 2021, reclamanta a solicitat, în temeiul articolului 144 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicarea regimului de confidențialitate anumitor date față de Republica Federală Germania.

25 Prin Ordonanța din 21 decembrie 2020, președintele Camerei a cincea a Tribunalului a admis intervenția Republicii Federale Germania și a admis cererile de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de reclamantă în privința acesteia.

IV. În drept

26 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă patru motive, întemeiate, primul, pe claritatea insuficientă a obiectului investigației, al doilea, pe încălcări ale articolului 18 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, al treilea, pe încălcări ale dreptului la respectarea vieții private, a principiului proporționalității și a dreptului la bună administrare și, al patrulea, pe încălcări ale obligației de motivare.

A. Cu privire la admisibilitatea capătului de cerere referitor la lipsa instituirii unor garanții precise și suficiente

27 Comisia contestă admisibilitatea capătului de cerere formulat de reclamantă prin care se solicită anularea în parte a articolului 1 din decizia atacată, în măsura în care acesta nu prevede instituirea unor garanții precise și suficiente care să permită protejarea drepturilor persoanelor vizate de prezentarea de documente lipsite de relevanță cu caracter personal sau de natură privată. Ea susține că acest capăt de cerere nu apărea în cererea introductivă prin care se contestă decizia inițială și că în memoriul în adaptare nu a fost furnizată nicio motivare pentru a explica adăugarea acestuia. Astfel, memoriul în adaptare nu ar explica motivul pentru care acest capăt de cerere suplimentar s-ar justifica prin adoptarea deciziei de modificare și de ce nu ar fi putut fi formulat deja în cererea introductivă prin care se contestă decizia inițială.

28 Din jurisprudență reiese că, în principiu, concluziile părților se caracterizează prin imutabilitate. Articolul 86 din Regulamentul de procedură, referitor la adaptarea cererii de sesizare a instanței, constituie o codificare a unei jurisprudențe preexistente referitoare la excepțiile pe care acest principiu al imutabilității le poate admite (a se vedea Hotărârea din 9 noiembrie 2017, HX/Consiliul, C-423/16 P, EU:C:2017:848, punctul 18 și jurisprudența citată).

29 În temeiul articolului 86 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, atunci când un act, a cărui anulare este solicitată, este înlocuit sau modificat printr-un alt act având același obiect, reclamantul poate, înainte de închiderea fazei orale a procedurii sau înainte de decizia Tribunalului de a se pronunța fără parcurgerea fazei orale a procedurii, să își adapteze cererea introductivă pentru a ține cont de acest element nou.

30 Pentru ca un reclamant să aibă dreptul de a-și adapta concluziile inițiale în cursul procedurii, este necesar, în orice caz, ca, procedând astfel, să nu modifice natura acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2012, Insula/Comisia, T-246/09, nepublicată, EU:T:2012:287, punctul 103 și jurisprudența citată).

31 În speță, desigur, capătul de cerere formulat de reclamantă prin care se solicită anularea în parte a articolului 1 din decizia atacată, în măsura în care nu prevede instituirea unor garanții precise și suficiente care să permită protejarea drepturilor persoanelor vizate de prezentarea de documente lipsite de relevanță cu caracter personal sau de natură privată, nu figurează, ca atare, în cererea de sesizare a instanței și nu apare în mod explicit decât în memoriul în adaptare.

32 Cu toate acestea, trebuie să se sublinieze că nu se contestă de către Comisia că memoriul în adaptare respectă, pe de altă parte, condițiile prevăzute la articolul 86 din Regulamentul de procedură, astfel cum a fost interpretat potrivit jurisprudenței menționate la punctul 30 de mai sus.

33 În această privință, trebuie constatat că acest capăt de cerere, întrucât vizează anularea în parte a articolului 1 din decizia atacată, în măsura în care nu prevede instituirea unor garanții precise și suficiente, se încadrează în capătul de cerere prin care se solicită anularea articolului 1, formulat cu titlu subsidiar în cererea introductivă.

34 În plus, trebuie să se constate că articolul 86 din Regulamentul de procedură nu impune reclamantei să explice în mod specific motivele pentru care, pe de o parte, a decis să formuleze un capăt de cerere care nu figurează ca atare în cererea introductivă și, pe de altă parte, aceasta nu ar fi putut formula acest capăt de cerere în cererea de sesizare a instanței, îndreptată împotriva deciziei inițiale.

35 În consecință, cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie prin care se urmărește contestarea admisibilității capătului de cerere al reclamantei, amintit la punctul 27 de mai sus, trebuie înlăturată.

B. Cu privire la fond

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe claritatea insuficientă a obiectului investigației

36 Reclamanta reproșează Comisiei că a încălcat principiul securității juridice, obligația de motivare generală care îi revine în temeiul articolului 296 TFUE, obligația de motivare specială care îi revine în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și dreptul său la apărare și dreptul său la bună administrare, întrucât nu a definit în termeni suficient de clari și de coerenți obiectul și întinderea investigației sale.

a) Cu privire la încălcarea obligației de motivare

37 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea actelor instituțiilor Uniunii impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să expună în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de toate împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii sau alte persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept relevante, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 16 și jurisprudența citată).

38 În ceea ce privește, în special, motivarea unei decizii de solicitare de informații, este necesar să se amintească faptul că articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 definește elementele esențiale ale acesteia. Această dispoziție prevede următoarele:

„Atunci când Comisia solicită, printr-o decizie, întreprinderilor sau asociațiilor [a se citi «asocierilor»] de întreprinderi să furnizeze informații, ea indică temeiul juridic și scopul cererii, precizează informațiile solicitate și stabilește termenul în care acestea trebuie furnizate. Comisia indică, de asemenea, sancțiunile prevăzute la articolul 23 și indică sau aplică sancțiunile prevăzute la articolul 24. Comisia indică de asemenea și dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție.”

39 Această obligație de motivare specifică constituie o cerință fundamentală, întrucât are ca obiect nu numai să pună în evidență caracterul justificat al solicitării de informații, ci și să acorde întreprinderilor în cauză posibilitatea de a înțelege întinderea obligației de colaborare care le revine, garantând în același timp dreptul lor la apărare (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 19 și jurisprudența citată).

40 În ceea ce privește obligația de a indica „scopul cererii”, aceasta înseamnă că Comisia trebuie să indice obiectul investigației în solicitarea sa, așadar, să identifice pretinsa încălcare a normelor de concurență (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 20 și jurisprudența citată).

41 În această privință, Comisia nu este obligată să comunice destinatarului unei decizii de solicitare de informații toate informațiile de care dispune cu privire la încălcări prezumate și nici să realizeze o calificare juridică riguroasă a acestor încălcări, în măsura în care precizează cu claritate suspiciunile pe care intenționează să le verifice (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 21 și jurisprudența citată).

42 O astfel de obligație se explică, în special, prin împrejurarea că, astfel cum rezultă din articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 și din considerentul (23) al acestuia din urmă, pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin regulamentul menționat, Comisia poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite întreprinderilor și asocierilor de întreprinderi să îi furnizeze „toate informațiile necesare” (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 22).

43 Din acestea rezultă că Comisia poate să solicite numai comunicarea informațiilor susceptibile să îi permită să verifice prezumțiile privind săvârșirea încălcărilor ce justifică inițierea investigației și care sunt indicate în cererea de informații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 23, și Hotărârea din 28 aprilie 2010, Amann & Söhne și Cousin Filterie/Comisia, T-446/05, EU:T:2010:165, punctul 333 și jurisprudența citată).

44 Or, întrucât caracterul necesar al informațiilor trebuie să fie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații, acest scop trebuie indicat cu suficientă precizie, în lipsa căreia ar fi imposibil să se stabilească dacă informațiile sunt necesare, iar Curtea nu și-ar putea exercita controlul (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 24 și jurisprudența citată).

45 Caracterul suficient de motivat sau nu al deciziei care este atacată depinde, așadar, de aspectul dacă prezumțiile privind săvârșirea încălcărilor pe care Comisia intenționează să le verifice sunt precizate cu suficientă claritate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 25).

46 În cadrul aprecierii întinderii obligației de motivare în raport cu o decizie de solicitare de informații în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr.1/2003, trebuie să se țină seama de asemenea de stadiul investigației în care se adoptă o asemenea decizie și de faptul dacă Comisia dispunea deja sau nu de anumite informații cu privire la încălcările prezumate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 39, și Concluziile avocatului general Wahl prezentate în cauza HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2015:694, punctul 50).

47 În speță, din însuși titlul deciziei atacate reiese că aceasta a fost adoptată în temeiul articolului 18 alineatul (3) și al articolului 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 1/2003.

48 În considerentul (1) al deciziei atacate, Comisia a menționat că investiga comportamentul grupului Facebook privind, pe de o parte, utilizarea datelor de către acesta și, pe de altă parte, platforma rețelei sociale Facebook în Spațiul Economic European (SEE).

49 În considerentul (3) al acestei decizii, Comisia a afirmat următoarele:

„Comisia își concentrează investigația pe utilizarea dată de Facebook datelor, astfel cum arată anumite documente interne ale Facebook publicate la 5 decembrie 2018 și la 18 februarie 2019 de [Comitetul DCMS]. Documentele interne ale Facebook sus-menționate datează din anii 2012-2015. Unele dintre aceste documente par să se refere la discuții interne ale Facebook, la strategiile comerciale sau la comportamente cu privire la accesul la datele Facebook, accesul la funcționalitățile Facebook și strategii de monetizare a datelor, inclusiv posibilitățile de a acorda terților acces la datele sau la funcționalitățile Facebook în schimbul diferitor tipuri de contraprestații și în diverse condiții. Alte documente ilustrează, se pare, utilizarea de către Facebook a aplicației Onavo pentru a obține date cu valoare comercială cu privire la serviciile concurente.”

50 Astfel, Comisia a precizat că își concentrează investigația pe utilizarea datelor de către reclamantă, evidențiată de anumite documente interne ale acesteia din urmă, făcute publice de Comitetul DCMS, al căror conținut l-a descris pe scurt. Comisia a arătat de asemenea că alte documente păreau să ilustreze utilizarea dată de reclamantă aplicației Onavo pentru a obține date cu valoare comercială cu privire la serviciile concurente.

51 În considerentul (4) al deciziei atacate, Comisia a afirmat următoarele:

„Pe baza acestor documente, s-ar părea că Facebook a recurs sau recurge la (i) acorduri de partajare a datelor în anumite condiții, care sporesc fluxul de date dintre Facebook și terți, consolidând astfel puterea de piață a Facebook pe o eventuală piață a datelor sau creând obstacole în calea intrării, pe baza acumulării de date; (ii) practici privind utilizarea produselor Facebook (care includ în special aplicația Onavo, aplicația Facebook Research și Facebook Business Tools) pentru a obține date cu valoare comercială cu privire la serviciile concurente, excluzând astfel concurenți potențiali și creând obstacole în calea intrării pe eventuale piețe de servicii referitoare la o rețea socială și/sau la alte servicii digitale și (iii) practici potențial discriminatorii care limitează accesul la datele, funcționalitățile și interfețele de programare a aplicațiilor (API) Facebook sau la alte instrumente în funcție de eventuala calificare a terților drept concurenți, excluzând astfel concurenți potențiali și creând obstacole în calea intrării pe eventuale piețe ale serviciilor referitoare la o rețea socială și/sau alte servicii digitale.”

52 În considerentul (5) al deciziei atacate, Comisia a arătat următoarele:

„Comisia consideră de asemenea, pe baza unor informații accesibile publicului, că este posibil să fi existat cazuri în care Facebook a blocat referințe la aplicațiile sau la site-urile [internet] concurente ulterior Facebook, excluzând astfel concurenți potențiali și creând obstacole în calea intrării pe eventuale piețe ale serviciilor referitoare la o rețea socială și/sau la alte servicii digitale. În plus, întemeindu-se pe informații accesibile publicului, Comisia consideră că proiectul anunțat de Facebook de a integra diferitele sale platforme de comunicare (și anume WhatsApp, Instagram și Facebook Messenger) i-ar putea consolida poziția în calitate de furnizor de servicii de comunicații pentru consumatori, conducând la excluderea concurenților potențiali.”

53 În considerentul (6) al deciziei atacate, Comisia a apreciat următoarele:

„Dacă s-ar confirma existența unor astfel de comportamente, acestea ar putea constitui una sau mai multe încălcări ale articolului 101 și/sau ale articolului 102 [TFUE] și ale articolului 53 și/sau ale articolului 54 din Acordul privind SEE.”

54 Trebuie analizat în primul rând argumentul reclamantei întemeiat pe ambiguitatea obiectului investigației Comisiei.

1) Cu privire la stabilirea obiectului investigației Comisiei

55 Reclamanta consideră în esență că decizia atacată este motivată în mod ambiguu, întrucât considerentele (1) – (3) ale acestei decizii lasă să se înțeleagă că obiectul investigației Comisiei include orice practică ce implică o utilizare de date, în timp ce considerentele (4) și (5) ale acestei decizii conțin exemple neexhaustive de utilizare a datelor și a practicilor de care Comisia o suspectează. Ea adaugă că decizia atacată nu descrie nicio încălcare identificabilă a dreptului concurenței și că această decizie pare să autorizeze Comisia să realizeze un audit general și nelimitat al totalității activităților sale. Prin urmare, investigația Comisiei s-ar asemăna cu o „vânătoare de informații”, iar reclamanta nu ar fi în măsură să cunoască întinderea drepturilor și a obligațiilor sale, iar Tribunalul nu ar fi în măsură să aprecieze dacă cererea de informații în cauză este justificată și informațiile solicitate, necesare.

56 Comisia și Republica Federală Germania contestă argumentele reclamantei.

57 Este necesar să se arate, asemenea Comisiei, că considerentele (1) și (3) ale deciziei atacate au în esență un scop introductiv. Astfel, considerentul (1) identifică entitățile vizate de investigație, și anume Facebook Inc. și toate societățile din grupul său, inclusiv în special WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd și Onavo Inc., precum și domeniul în care se încadrează comportamentele care fac obiectul investigației, și anume utilizarea de date, serviciile care fac obiectul investigației, și anume platforma rețelei sociale Facebook, precum și sfera geografică examinată, și anume SEE.

58 În ceea ce privește considerentul (3) al deciziei atacate, Comisia a identificat în acesta documentele pe baza cărora a decis să deschidă investigația cu privire la utilizarea datelor de către reclamantă.

59 În considerentele (4) și (5) ale deciziei atacate, Comisia a enumerat practicile de care suspecta reclamanta, pe baza documentelor identificate în considerentul (3) al acestei decizii, și pe care intenționa să le investigheze.

60 În considerentul (6) al deciziei atacate, Comisia a apreciat că „asemenea comportamente” ar putea constitui una sau mai multe încălcări ale articolelor 101 și 102 TFUE, precum și ale articolelor 53 și 54 din Acordul privind SEE. Procedând astfel, Comisia a vizat în mod necesar practicile identificate în considerentele (4) și (5) ale acestei decizii.

61 În această privință, trebuie să se considere că, astfel cum susține însăși Comisia, practicile menționate în considerentele (4) și (5) ale deciziei atacate sunt enumerate în mod limitativ. Prin această enumerare, Comisia a indicat în mod clar bănuielile pe care intenționa să le verifice, a identificat încălcările invocate ale normelor de concurență și, procedând astfel, a delimitat obiectul investigației sale, în sensul jurisprudenței amintite la punctele 40 și 41 de mai sus.

62 În consecință, o astfel de motivare îndeplinește obligația de a indica scopul cererii de informații, în sensul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003.

63 În această privință, trebuie să se constate că celelalte interpretări evocate de reclamantă, care tind să considere practicile vizate în considerentele (4) și (5) ale deciziei atacate ca fiind „exemple neexhaustive” sau „practici mai specifice” de utilizare a datelor, ar conduce la interpretarea obiectului investigației Comisiei într-un mod exagerat de extensiv, incompatibil cu jurisprudența amintită la punctele 40 și 41 de mai sus.

64 Or, dintr-o jurisprudență constantă reiese că un text de drept derivat al Uniunii trebuie interpretat, în măsura posibilului, în sensul conformității sale cu dispozițiile tratatului și cu principiile generale ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 4 octombrie 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, punctul 22; Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 174, și Hotărârea din 25 noiembrie 2009, Germania/Comisia, T-376/07, EU:T:2009:467, punctul 22).

65 În aceste condiții, reclamanta susține în mod greșit că obiectul investigației Comisiei este ambiguu, întrucât s-ar extinde la orice practică ce implică utilizarea de date din partea sa.

2) Cu privire la descrierea comportamentelor reproșate

66 Reclamanta susține că, presupunând chiar că obiectul investigației Comisiei trebuia înțeles ca fiind strict limitat la practicile enumerate în considerentele (4) și (5) ale deciziei atacate, această decizie nu descrie suficient de precis anumite elemente esențiale ale încălcărilor suspectate de Comisie.

67 În primul rând, reclamanta susține că în decizia atacată Comisia nu a precizat activitățile sau produsele care erau susceptibile să fie vizate de acordurile de partajare a datelor vizate în considerentul (4) punctul (i) al acestei decizii, nici practicile discriminatorii care limitează accesul la datele, la funcționalitățile și la interfețele de programare ale aplicațiilor sale sau la alte instrumente, vizate în considerentul (4) punctul (iii) al deciziei menționate. În al doilea rând, Comisia nu ar fi identificat concurentul sau concurenții susceptibili să fi fost prejudiciați de practicile discriminatorii menționate în considerentul (4) punctul (ii) al deciziei atacate, prin blocarea suspectată a referințelor la reclame sau la site-uri internet ale concurenților și prin planul provizoriu de integrare a diferitelor sale platforme de comunicare, vizate în considerentul (5) al deciziei atacate. În al treilea rând, referirile făcute în considerentele (4) și (5) ale acestei decizii la excluderea concurenților potențiali și la crearea de bariere la intrare ar fi atât de generale încât nu ar stabili natura comportamentului care face obiectul bănuielilor Comisiei. În plus, în lipsa identificării tipului sau a originii excluderii sau a barierelor invocate, nu ar fi posibil să se distingă o excludere anticoncurențială de o concurență bazată pe merite care conduce la excluderea concurenților mai puțin eficienți.

68 Potrivit reclamantei, din aceste inexactități ar rezulta imposibilitatea de a determina dacă Comisia putea presupune în mod rezonabil că unele dintre documentele vizate de decizia atacată ar ajuta-o să confirme realitatea practicilor vizate în considerentele (4) și (5) ale acestei decizii. Reclamanta se referă, cu titlu de exemplu, la trei documente a căror prezentare ar fi solicitată de Comisie, precum și la termeni de căutare vizați în decizia atacată, deși conținutul acestor documente ar fi lipsit de relevanță pentru a verifica existența practicilor menționate în considerentele (4) și (5) ale deciziei menționate, iar termenii în cauză nu ar avea nicio legătură plauzibilă cu practicile menționate. Reclamanta nu ar fi în măsură nici să își prezinte în mod util observațiile Comisiei și ar trebui, în esență, să ghicească ceea ce i se reproșează.

69 Comisia și Republica Federală Germania contestă argumentele reclamantei.

70 Trebuie să se examineze dacă, având în vedere contextul adoptării deciziei atacate și stadiul investigației în care a fost adoptată această decizie, motivarea deciziei atacate este conformă cu jurisprudența amintită la punctele 37-46 de mai sus.

71 Comisia a descris, în considerentul (4) al deciziei atacate, practicile de care o suspecta pe reclamantă, precum și produsele sau serviciile reclamantei vizate, dacă era cazul, de aceste practici. Aceasta a menționat, în primul rând, acorduri de partajare a datelor care ar consolida puterea de piață a reclamantei pe o eventuală piață a datelor sau ar crea obstacole în calea intrării pe o astfel de piață, în al doilea rând, practici privind utilizarea produselor Onavo, Facebook Research și Facebook Business Tools, pentru a obține date cu valoare comercială cu privire la serviciile concurente și, în al treilea rând, practici potențial discriminatorii care limitează accesul concurenților la datele, la funcționalitățile și la interfețele de programări ale aplicațiilor sale. În ceea ce privește ultimele două tipuri de practici, Comisia a precizat că acestea puteau avea ca efect excluderea unor concurenți potențiali sau crearea unor obstacole în calea intrării pe eventuale piețe ale serviciilor referitoare la o rețea socială și la alte servicii digitale.

72 În considerentul (5) al deciziei atacate, Comisia a menționat că este posibil să fi existat cazuri în care reclamanta a blocat, în unele dintre aplicațiile sale, unele referințe la aplicațiile sau la site-urile internet ale concurenților, excluzând astfel concurenți potențiali și creând obstacole în calea intrării pe eventuale piețe ale serviciilor referitoare la o rețea socială și la alte servicii digitale. Comisia a adăugat că proiectul reclamantei de a integra diferitele sale platforme de comunicații, și anume WhatsApp, Instagram și Facebook Messenger, i-ar putea consolida poziția ca furnizor de servicii de comunicații pentru consumatori, conducând la excluderea concurenților potențiali.

73 Trebuie să se aprecieze că conținutul considerentelor (4) și (5) ale deciziei atacate constituie o descriere clară și neechivocă a obiectului sau a efectului practicilor de care Comisia o suspectează pe reclamantă, precum și a produselor sau serviciilor reclamantei vizate eventual de aceste practici. Astfel de informații permit de asemenea să se determine cu un grad suficient de precizie produsele care fac obiectul investigației și suspiciunile de încălcare ce justifică adoptarea acestei decizii.

74 În plus, trebuie să se observe că Comisia a adoptat decizia atacată, desigur, la aproximativ un an după prima decizie de solicitare de informații, adoptată la 13 martie 2019, și în urma unor schimburi de informații cu reclamanta, amintite la punctele 3-9 de mai sus, în cadrul cărora aceasta din urmă i-a furnizat un anumit număr de informații în scopul investigației sale. Totuși, decizia atacată a fost adoptată în cadrul etapei investigării preliminare din procedura administrativă în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, care este destinată să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 113 și jurisprudența citată).

75 Având în vedere aceste elemente, trebuie să se considere că motivarea deciziei atacate permite, pe de o parte, reclamantei să verifice dacă informațiile solicitate sunt necesare în scopul investigației și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul. Trebuie să se deducă de aici că decizia atacată este motivată suficient.

76 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentele reclamantei menționate la punctul 67 de mai sus.

77 Astfel, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 41 de mai sus, Comisia era obligată în decizia atacată să indice în mod clar suspiciunile pe care intenționa să le verifice, dar nu să îi comunice reclamantei toate informațiile de care dispunea în legătură cu încălcările prezumate, nici să efectueze o calificare juridică riguroasă a acestor încălcări.

78 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, obligația de motivare ce revine Comisiei în speță nu impunea, în stadiul în care a fost adoptată decizia atacată, o menționare mai precisă a activităților și a produselor reclamantei care puteau fi vizate de practicile menționate în considerentul (4) punctele (i) – (iii) al deciziei atacate, nici o identificare mai precisă a concurenților potențiali prejudiciați de practicile vizate în considerentul (4) punctul (ii) și în considerentul (5) al acestei decizii, nici precizări suplimentare cu privire la excluderea concurenților potențiali și la crearea de bariere la intrare.

79 În plus, în considerentul (1) al deciziei atacate, Comisia a definit întinderea geografică a investigației sale, și anume SEE, și întinderea materială a acesteia, și anume utilizarea datelor de către reclamantă, precum și platforma sa de rețea socială. Astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, simplul fapt că investigația vizează numeroase activități și că sfera geografică a acestei investigații este amplă, nu poate fi considerat, ca atare, drept indicația unei motivări vagi.

80 În consecință, trebuie să se considere că presupusele inexactități criticate de reclamantă nu erau de natură să afecteze nici percepția sa cu privire la scopul și la obiectul investigației, precum și la suspiciunile de încălcări în legătură cu care Comisia intenționa să desfășoare investigația, nici posibilitatea Tribunalului de a-și exercita controlul.

81 În sfârșit, în ceea ce privește argumentele întemeiate pe exemple de documente și de termeni de căutare, menționate de reclamantă, pretins nerelevante pentru a verifica existența practicilor menționate în considerentele (4) și (5) ale deciziei atacate, acestea urmăresc, în realitate, să conteste caracterul necesar pentru investigație al acestor documente și termeni de căutare. Or, argumentele prin care se urmărește contestarea caracterului necesar al informațiilor solicitate țin de legalitatea pe fond a deciziei atacate și nu pot fi luate în considerare în cadrul examinării motivului întemeiat pe încălcarea obligației de motivare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 55 și jurisprudența citată). Prin urmare, aceste argumente vor fi analizate în cadrul examinării celui de al doilea motiv.

82 Având în vedere cele de mai sus, reclamanta invocă în mod eronat o încălcare a obligației de motivare, astfel cum este prevăzută la articolul 296 TFUE și la articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, în ceea ce privește obiectul investigației Comisiei și descrierea practicilor a căror existență intenționează să o verifice în cadrul investigației sale.

b) Cu privire la încălcarea principiului securității juridice, a dreptului la apărare și a dreptului la bună administrare

83 În ceea ce privește criticile întemeiate pe încălcarea principiului securității juridice, a dreptului la apărare și a dreptului la bună administrare, trebuie să se constate că reclamanta nu prezintă niciun argument autonom în susținerea lor, distinct de cele invocate în susținerea celui întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Prin urmare, aceste critici trebuie respinse.

84 Din cele de mai sus rezultă că primul motiv trebuie respins în totalitate.

2. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare în ceea ce privește definirea termenilor de căutare menționați în decizia atacată și tratamentul rezervat documentelor nerelevante pentru investigație

85 Reclamanta reproșează Comisiei că a încălcat obligația de motivare în ceea ce privește, pe de o parte, definiția termenilor de căutare menționați în decizia atacată și, pe de altă parte, tratamentul rezervat documentelor nerelevante pentru investigația sa și prezentate în aplicarea deciziei atacate.

a) Cu privire la caracterul adecvat al termenilor de căutare

86 Reclamanta susține că Comisia a omis să explice modul și motivul pentru care considerase că termenii de căutare a căror aplicare o solicitase nu identificau decât documente relevante pentru investigația sa, care îi permiteau să stabilească dacă încălcările pe care le suspecta fuseseră săvârșite.

87 Comisia contestă argumentația reclamantei.

88 Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 57-82 de mai sus, decizia atacată este motivată suficient în ceea ce privește obiectul investigației Comisiei, descrierea practicilor a căror existență intenționa să o verifice în cadrul investigației sale și necesitatea informațiilor solicitate.

89 Având în vedere dispozițiile și jurisprudența amintite la punctele 37-46 de mai sus, care delimitează întinderea obligației de motivare a unei decizii de solicitare de informații, această obligație nu merge până la a impune Comisiei să furnizeze în privința fiecărei informații solicitate sau, precum în speță, a fiecărui termen de căutare a cărui aplicare este solicitată o justificare specifică a motivelor pentru care Comisia consideră că această informație sau acest termen de căutare, pe de o parte, este necesar pentru investigația sa și, pe de altă parte, nu ar conține sau nu ar identifica decât informații relevante pentru ancheta respectivă.

90 Să se impună o astfel de motivare Comisiei ar depăși de asemenea obligațiile, enunțate la punctele 110-114 de mai jos, care îi revin în raport cu principiul necesității. În special, cerința unei corelări între solicitarea de informații și încălcarea suspectată este îndeplinită în cazul în care Comisia poate presupune în mod rezonabil, la data solicitării, că această informație este de natură să o ajute să stabilească existența acestei încălcări. În această privință, Comisiei nu i se poate pretinde nicio certitudine.

91 Pe de altă parte, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 37 de mai sus, respectarea obligației de motivare trebuie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său.

92 În această privință, astfel cum se amintește la punctul 74 de mai sus, decizia atacată a fost adoptată în cadrul etapei investigării preliminare a procedurii administrative în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, care este menită să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii.

93 În special, o solicitare de informații precum decizia atacată are ca obiect numai să permită Comisiei să culeagă informațiile și documentația necesare pentru a verifica realitatea și amploarea unei situații de fapt și de drept determinate (Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 37).

94 În plus, decizia atacată a fost adoptată în urma unor discuții între reclamantă și Comisie în cadrul cărora, printre altele, reclamanta a identificat ea însăși anumiți termeni de căutare care puteau fi relevanți pentru a furniza Comisiei informațiile pe care aceasta din urmă dorea să le obțină. Astfel, în special, anexa I.C la decizia atacată desemnează anumiți termeni de căutare ca fiind identificați de reclamantă ca răspuns la solicitarea de informații adresată de Comisie la 13 martie 2019. În plus, din considerentul (15) al deciziei atacate, care privește decizia de solicitare de informații din 11 noiembrie 2019, retrasă ulterior de Comisie, reiese că aceasta din urmă a elaborat lista termenilor de căutare a căror aplicare o solicitase pornind de la răspunsul dat de reclamantă la solicitarea de informații din 13 martie 2019 și pe baza documentelor interne ale acesteia făcute publice de Comitetul DCMS. Or, nu se contestă că termenii de căutare care figurează în decizia atacată figurau și în decizia din 11 noiembrie 2019.

95 Având în vedere cele de mai sus, reclamanta nu poate invoca în mod util o încălcare a obligației de motivare în ceea ce privește caracterul adecvat al termenilor de căutare care figurează în decizia atacată.

b) Cu privire la tratamentul documentelor nerelevante

96 Reclamanta reproșează Comisiei faptul că nu și-a motivat în decizia inițială refuzul de a autoriza un control al relevanței documentelor identificate în urma aplicării termenilor de căutare. În special, în primul rând, Comisia nu ar fi explicat motivul pentru care reclamanta nu putea fi autorizată să refuze prezentarea anumitor documente, chiar dacă avocații săi independenți și abilitați să își exercite activitatea în Uniune ar fi apreciat că aceste documente erau în mod vădit lipsite de relevanță. În al doilea rând, aceasta nu ar fi explicat motivele pentru care nu i-ar fi transmise documentele care conțin informații confidențiale din sfera comunicărilor dintre un avocat și clientul său, în timp ce documentele care conțin date cu caracter personal ar putea fi transmise. În această privință, reclamanta susține că, întrucât decizia inițială impunea furnizarea unor informații care conțineau date cu caracter personal, ea trebuia să prevadă garanții adecvate și suficiente pentru a proteja aceste informații. Or, Comisia nu și-ar fi motivat refuzul de a acorda astfel de garanții.

97 Comisia contestă argumentația reclamantei.

98 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 1 din decizia inițială prevede ca reclamanta să furnizeze Comisiei documentele menționate în anexele I.A, I.B și I.C la această decizie. Prin articolul 3 din decizia de modificare, Comisia a adoptat o procedură specială în ceea ce privește documentele care trebuiau prezentate de reclamantă în temeiul deciziei atacate, dar care nu aveau legătură cu activitățile sale comerciale și care conțineau date sensibile cu caracter personal.

99 În plus, la 8 februarie 2021, reclamanta a adaptat cererea introductivă, în temeiul articolului 86 din Regulamentul de procedură, pentru a ține seama de adoptarea deciziei de modificare. Prin urmare și având în vedere capetele de cerere amintite la punctul 15 de mai sus, acțiunea reclamantei are ca obiect o cerere de anulare a deciziei inițiale, astfel cum a fost modificată prin decizia de modificare.

100 În speță, Tribunalul nu se poate pronunța cu privire la legalitatea deciziei inițiale fără a ține seama de modificările care rezultă din decizia de modificare.

101 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care această persoană are un interes să obțină anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o (Hotărârea din 17 septembrie 2015, Mory și alții/Comisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punctul 55). Prin analogie, același lucru este valabil și în ceea ce privește interesul de a invoca un motiv (Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul, T-162/14, nepublicată, EU:T:2017:124, punctul 68).

102 În speță, înainte de adoptarea deciziei de modificare, reclamanta nu a furnizat Comisiei documente cărora li s-ar fi aplicat procedura camerei virtuale de date decisă în această decizie.

103 Prin urmare, reclamanta nu ar putea obține, dacă este cazul, niciun beneficiu ca urmare a eventualei anulări a deciziei inițiale în temeiul unei încălcări a obligației de motivare care rezultă din lipsa menționării în această decizie, pe de o parte, a motivelor care exclud posibilitatea acesteia de a refuza să comunice anumite documente și, pe de altă parte, a motivelor nepunerii în aplicare a unor garanții specifice, precum o procedură prin care se instituie o cameră de date virtuală, pentru a proteja viața privată a anumitor persoane fizice.

104 Rezultă că această critică trebuie respinsă ca inadmisibilă.

105 Întrucât niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă în susținerea celui de al patrulea motiv nu este fondat, se impune respingerea acestui motiv.

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003, pe încălcarea dreptului la apărare și pe un abuz de putere

106 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că decizia atacată încalcă articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 pentru motivul că, prin faptul că o obligă să prezinte numeroase documente lipsite de relevanță pentru investigația Comisiei, această decizie este contrară principiului necesității, îi încalcă dreptul la apărare și constituie un abuz de competențele care îi sunt conferite de articolul 18 din Regulamentul nr. 1/2003 în scopul ilicit de a obține informații lipsite de relevanță pentru încălcările potențiale descrise în decizia atacată.

107 Al doilea motiv cuprinde trei aspecte.

a) Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003

108 Reclamanta reproșează Comisiei că a încălcat principiul necesității prevăzut la articolul 18 din Regulamentul nr. 1/2003. Aceasta susține că aplicarea termenilor de căutare menționați în decizia atacată conduce în mod inevitabil la identificarea unui număr mare de documente lipsite de relevanță pentru investigația Comisiei, ca urmare, pe de o parte, a perioadei îndelungate pentru care sunt solicitate căutările și, pe de altă parte, a faptului că termenii de căutare în cauză sunt cuvinte sau expresii foarte răspândite, care chiar fac parte din limbajul curent. Asemenea termeni de căutare ar putea fi așadar utilizați într-un context străin de practicile care fac obiectul

investigației Comisiei. Reclamanta susține de asemenea că Comisia a încălcat principiul necesității prin faptul că a solicitat prezentarea a numeroase documente fără a pune în aplicare garanții cel puțin echivalente cu cele acordate întreprinderilor în cadrul inspecțiilor desfășurate în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 1/2003.

109 Comisia contestă admisibilitatea argumentelor reclamantei îndreptate împotriva anumitor termeni de căutare care figurează în decizia atacată, pentru motivele că, invocate pentru prima dată în stadiul replicii, sunt tardive și că, în plus, acestea nu figurează decât într-o anexă la replică.

110 Potrivit considerentului (23) al Regulamentului nr. 1/2003, Comisia ar trebui împuternicită, în cadrul Uniunii, să solicite furnizarea informațiilor necesare pentru a identifica orice acorduri, decizii sau practici concertate interzise de articolul 101 TFUE, precum și exploatarea abuzivă a unei poziții dominante interzise de articolul 102 TFUE.

111 În plus, din articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 reiese că, pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin acest regulament, Comisia poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite întreprinderilor sau asocierilor de întreprinderi să-i furnizeze „toate informațiile necesare”.

112 După cum se amintește la punctul 43 de mai sus, Comisia poate solicita numai comunicarea unor informații susceptibile să îi permită să verifice prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări ce justifică desfășurarea investigației și care sunt indicate în solicitarea de informații.

113 Având în vedere competența largă de investigare conferită Comisiei prin Regulamentul nr. 1/2003, acesteia îi revine sarcina de a aprecia dacă o informație este necesară pentru a putea identifica o încălcare a normelor de concurență. Chiar dacă dispune deja de indicii, respectiv de elemente de probă referitoare la existența unei încălcări, Comisia poate în mod legitim să considere necesar să solicite informații suplimentare care să îi permită să deceleze mai exact întinderea încălcării, determinarea duratei acesteia sau a cercului întreprinderilor implicate (Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, C-466/19 P, EU:C:2021:76, punctul 69).

114 În ceea ce privește controlul exercitat de instanța Uniunii asupra aprecierii Comisiei cu privire la caracterul necesar al unei informații, din jurisprudență reiese că acest caracter trebuie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații, și anume bănuielile privind săvârșirea unor încălcări pe care Comisia intenționează să le verifice. Cerința unei corelații între solicitarea de informații și încălcarea suspectată este îndeplinită în cazul în care Comisia poate presupune în mod rezonabil, la data solicitării, că această informație este de natură să o ajute să determine existența acestei încălcări (Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, C-466/19 P, EU:C:2021:76, punctul 70).

115 În speță, trebuie amintit că, la articolul 1 primul paragraf din decizia atacată, Comisia a decis că reclamanta trebuia să îi comunice informațiile prevăzute în anexele I.A, I.B și I.C la această decizie. Anexa I.A conține definiții ale noțiunilor relevante, precum și instrucțiuni, în special tehnice, care trebuie respectate pentru depunerea documentelor solicitate. Anexa I.B conține instrucțiunile de prezentare. Anexa I.C conține termenii de căutare care trebuie aplicați de reclamantă printre documentele sale interne, precum și explicații în această privință. Documentele solicitate de Comisie sunt cele care corespund acestor termeni de căutare și care au fost pregătite de anumiți depozitari (custodians), în numele lor, sau primite de aceștia din urmă.

Acești depozitari sunt în număr de trei, și anume [*confidențial*] [1].

1) Cu privire la întinderea argumentelor reclamantei și la identificarea termenilor de căutare contestați

116 În susținerea argumentației sale potrivit căreia aplicarea termenilor de căutare vizați în decizia atacată ar conduce la rezultate care cuprind un mare număr de documente nerelevante, reclamanta identifică în special anumiți termeni de căutare menționați în anexa I.C la decizia atacată, susținând în același timp că aceștia trebuie înțeleși ca fiind exemple neexhaustive, destinate să ilustreze argumentația sa. Ea adaugă că ar fi fost nerezonabil, chiar imposibil, să se vizeze fiecare termen de căutare separat.

117 Trebuie amintit că simplul fapt că Tribunalul consideră întemeiat un motiv invocat de reclamant în susținerea acțiunii sale în anulare nu îi permite să anuleze în mod automat în totalitate actul atacat. Astfel, nu poate fi reținută o anulare în tot atunci când este evident că acest motiv, care vizează numai un aspect specific al actului contestat, nu poate să constituie un fundament decât pentru o anulare în parte (Hotărârea din 11 decembrie 2008, Comisia/Département du Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, punctul 104).

118 În această privință, anularea în parte a unui act al Uniunii nu este posibilă decât în măsura în care elementele a căror anulare este solicitată pot fi separate de restul actului. Această cerință nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a unui act ar avea ca efect modificarea substanței acestuia. În ceea ce privește verificarea caracterului separabil al dispozițiilor contestate, aceasta presupune examinarea domeniului de aplicare al respectivelor dispoziții pentru a se putea evalua dacă anularea lor ar modifica spiritul și substanța deciziei care este atacată (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2015, Comisia/Consiliul, C-425/13, EU:C:2015:483, punctul 94 și jurisprudența citată).

119 Trebuie amintit că articolul 1 din decizia atacată supune reclamanta obligației, în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, de a prezenta documentele menționate în anexele la această decizie, și anume cele care rezultă din aplicarea în bazele sale de date a termenilor de căutare vizați în anexele menționate și care au fost pregătite de anumiți depozitari, în numele lor, sau primite de aceștia din urmă într-o anumită perioadă.

120 În această privință, trebuie să se considere că o apreciere globală a respectării de către Comisie a principiului necesității nu este adecvată, presupunând că ar fi posibilă. Astfel, împrejurarea că anumiți termeni de căutare pot fi, după cum susține reclamanta, prea vagi, în sensul că, impunând prezentarea tuturor documentelor care rezultă din aplicarea acestor termeni de căutare, Comisia ar fi încălcat principiul necesității, nu influențează faptul că alți termeni de căutare pot fi suficient de precizi sau de specifici pentru a permite să se constate corelația impusă în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 114 de mai sus.

121 Rezultă că, în cazul în care Tribunalul ar aprecia că anumiți termeni de căutare erau definiți prea vag, astfel încât figurau în decizia atacată cu încălcarea principiului necesității, acesta ar trebui să anuleze această decizie numai în măsura în care impune reclamantei să prezinte documentele care rezultă din aplicarea termenilor de căutare în cauză.

[1] Date confidențiale ocultate.

122 O astfel de anulare în parte nu ar avea influență asupra obligației reclamantei, în temeiul articolului 1 din decizia atacată, de a prezenta documentele care rezultă din aplicarea celorlalți termeni de căutare, adoptați în conformitate cu principiul necesității. Procedându-se astfel, o asemenea anulare în parte nu ar avea ca efect să modifice nici spiritul, nici substanța deciziei atacate, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 118 de mai sus.

123 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, actele instituțiilor Uniunii beneficiază de o prezumție de legalitate pe care persoanele care solicită anularea trebuie să o combată prin prezentarea elementelor probatorii susceptibile să pună la îndoială aprecierile efectuate de instituția pârâtă (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 1999, Salomon/Comisia, T-123/97, EU:T:1999:245, punctul 46 și jurisprudența citată).

124 În aceste condiții, numai termenii de căutare contestați în mod special de reclamantă pot face obiectul unui control al respectării principiului necesității de către Tribunal. Ceilalți termeni de căutare trebuie considerați ca fiind definiți în conformitate cu acest principiu.

125 Reclamanta a identificat anumiți termeni de căutare în cererea introductivă, iar alții numai în stadiul replicii, unii dintre aceștia în cuprinsul acestui memoriu, iar alții într-o anexă la acesta.

126 Comisia contestă admisibilitatea argumentelor reclamantei îndreptate împotriva termenilor de căutare menționați pentru prima dată în stadiul replicii, pentru motivul că sunt tardive și că nu figurează decât într-o anexă la aceasta.

127 Din articolul 84 din Regulamentul de procedură rezultă că pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii.

128 Noțiunea de „motiv” în sensul acestei dispoziții a fost interpretată în mod extensiv, vizând de asemenea critici (Hotărârea din 29 noiembrie 2018, Spania/Comisia, T-459/16, nepublicată, EU:T:2018:857, punctul 25) și chiar simple „argumente” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2019, Silver Plastics și Johannes Reifenhäuser/Comisia, T-582/15, nepublicată, EU:T:2019:497, punctul 198).

129 În speță, reclamanta susține în esență că menționarea, în stadiul replicii, a unor noi termeni de căutare urmărește pur și simplu să fundamenteze argumente expuse deja în cererea introductivă, iar nu să infirme argumente sau elemente de probă contrare care ar fi fost prezentate de Comisie în stadiul memoriului în apărare. Cu toate acestea, având în vedere motivele formulate la punctele 120 și 121 de mai sus, trebuie să se considere că, procedând astfel, reclamanta a dezvoltat o argumentație nouă îndreptată împotriva unor elemente, pe de o parte, pe care nu le contestase în mod expres în cererea introductivă, deși avea posibilitatea să o facă, și, pe de altă parte, pe care Comisia nu le-a evocat în memoriul în apărare.

130 În plus, în ceea ce privește termenii de căutare în cauză care figurează nu în însuși cuprinsul replicii, ci doar într-o anexă la aceasta, trebuie amintit că anexele au o funcție pur probatorie și de instrument (Hotărârea din 21 martie 2002, Joynson/Comisia, T-231/99, EU:T:2002:84, punctul 154).

131 În consecință, trebuie înlăturate ca inadmisibile argumentele reclamantei întemeiate pe termeni de căutare evocați pentru prima dată în stadiul replicii.

2) Cu privire la temeinicia argumentelor îndreptate împotriva termenilor de căutare menționați în cererea introductivă

132 În primul rând, reclamanta susține că expresiile „big question” (marea întrebare), „for free” (gratuit), „not good for us” (care ne este defavorabil) și „shut* down” (închide) sunt, prin natura lor, susceptibile să fie utilizate în limbajul curent pentru a vorbi despre subiecte care, indiferent de situație, nu au nicio legătură cu comportamentele sau cu practicile care fac obiectul investigației Comisiei. Pentru acest motiv, astfel de termeni de căutare ar fi în mod evident prea vagi și generali și ar face parte dintr-o „vânătoare de informații” de mare amploare. Ea adaugă că aplicarea acestor termeni generali documentelor privind [*confidențial*] persoane publice [*confidențial*] crește probabilitatea de a obține rezultate lipsite de relevanță. Astfel, acestea și-ar asuma răspunderea și supravegherea tuturor aspectelor activităților comerciale ale reclamantei, inclusiv activitățile care au prea puțin legătură sau chiar nicio legătură cu faptele vizate de investigație, cum ar fi resursele umane, organizarea financiară și răspunderea socială a întreprinderii sau angajarea lor în proiecte personale și în activități filantropice care le sunt proprii. Pe de altă parte, reclamanta citează anumite exemple de documente, pe care le consideră lipsite de relevanță, identificate prin aplicarea anumitor termeni de căutare.

133 Comisia contestă afirmațiile referitoare la termenii de căutare „big question”, „for free”, „not good for us” și „shut* down”.

134 În ceea ce privește termenul de căutare „big question”, Comisia susține, în mod întemeiat și fără ca reclamanta să conteste, că această expresie apare într-un e-mail trimis de [*confidențial*], către doi dintre colegii săi, [*confidențial*] fiind destinatar în copie. În acest e-mail, [*confidențial*] dădea instrucțiuni să se refuze accesul anumitor operatori la interfețele de programare a aplicațiilor (API) ale reclamantei. Acest e-mail desemna sub expresia „big question” o decizie strategică ce trebuia luată în această privință. Comisia deduce de aici, fără ca reclamanta să conteste, că termenii „big question” puteau apărea fie în răspunsuri la acest e-mail, fie în e-mailuri subsecvente care fac referire la „marea întrebare” în cauză redactate de persoanele menționate mai sus, fie în alte e-mailuri provenite de la aceleași persoane și care evocă eventuale decizii strategice anticoncurențiale similare.

135 Or, astfel cum reiese din considerentul (4) punctul (iii) al deciziei atacate, Comisia intenționează să investigheze existența unor practici potențial discriminatorii care limitează accesul la date, funcționalități și API ale Facebook sau la alte instrumente în funcție de eventuala calificare a unor terți drept concurenți, excluzând astfel concurenți potențiali și creând obstacole în calea intrării pe eventuale piețe ale serviciilor referitoare la o rețea socială sau la alte servicii digitale.

136 Reclamanta nu poate susține că Comisia ar fi trebuit să își limiteze cererea la e-mailurile care fac referire la acest e-mail inițial sau care au legătură cu acesta din urmă sau să își limiteze în mod semnificativ cererea prin alte mijloace, de exemplu prin definirea unor perioade mult mai scurte sau prin vizarea exclusiv a comunicărilor dintre anumite persoane. Ea nu poate susține nici că a aplica acest termen tuturor documentelor pregătite sau primite de trei depozitari într-o perioadă de șapte ani constituia o „vânătoare de informații” de mare amploare.

137 Astfel, trebuie să se sublinieze că termenul de căutare „big question” are vocația de a se aplica numai în cazul a doi depozitari, și anume [*confidențial*], și că perioada vizată de cererea referitoare la acest termen de căutare este aceeași cu perioada vizată de investigația însăși.

138 Prin urmare și având în vedere împrejurările amintite la punctul 134 de mai sus, necontestate de reclamantă, Comisia, solicitându-i să prezinte documentele care rezultă din aplicarea termenului de căutare „big question”, în pofida faptului că această expresie ar putea fi utilizată în limbajul curent, a putut presupune în mod rezonabil, la data deciziei atacate, că aceste informații erau de natură să o ajute să stabilească existența comportamentului menționat în considerentul (4) punctul (iii) al acestei decizii, conform jurisprudenței menționate la punctul 114 de mai sus.

139 În ceea ce privește termenul de căutare „for free”, Comisia arată, în mod întemeiat și fără ca reclamanta să conteste acest lucru, că această expresie figurează într-un e-mail făcut public de Comitetul DCMS, care evoca strategii comerciale ale reclamantei în materie de monetizare a datelor, în special diferite posibilități de a acorda dezvoltatorilor de aplicații terțe accesul la API și la date privind utilizatorii săi. Ea nu contestă nici faptul că autorul e-mailului discuta despre problema dacă accesul trebuia să fie acordat gratuit sau în schimbul unei plăți, sub condiția unor cheltuieli publicitare sau în schimbul unei reciprocități totale a datelor și a API, în temeiul căreia API și datele reclamantei ar fi puse în mod gratuit la dispoziția unor aplicații terțe care funcționau pe platforma Facebook prin intermediul API, în schimbul partajării datelor utilizatorilor lor cu reclamanta. Comisia deduce din acestea, fără ca reclamanta să conteste, că termenul de căutare „for free” permite identificarea documentelor care fac referire la eventuale acorduri de partajare de date condiționate susceptibile să sporească fluxul de date dintre reclamantă și terți, consolidând astfel puterea de piață a acesteia sau creând bariere la intrare prin acumularea de date. Or, astfel cum reiese din considerentul (4) punctul (i) al deciziei atacate, Comisia intenționează tocmai să investigheze existența unor asemenea acorduri.

140 Reclamanta invocă de asemenea în privința acestui termen de căutare argumentele care figurează la punctul 136 de mai sus. Trebuie să se considere, pentru motive analoge celor care figurează la punctele 137 și 138 de mai sus, că Comisia a putut presupune în mod rezonabil, la data deciziei atacate, că aceste informații erau de natură să o ajute să stabilească existența comportamentului menționat în considerentul (4) punctul (i) al acestei decizii, conform jurisprudenței menționate la punctul 114 de mai sus.

141 În ceea ce privește termenul de căutare „shut* down”, Comisia arată, fără ca reclamanta să conteste acest lucru, că această expresie a fost utilizată, pe de o parte, în documentele interne ale acesteia publicate de Comitetul DCMS, în contextul unei eventuale adoptări de către aceasta a unei strategii de restricționare a accesului la datele sale pentru terții percepuți drept concurenți, și, pe de altă parte, într-un e-mail în care [*confidențial*] aproba restricțiile privind accesul la API al aplicației Vine.

142 Comisia adaugă, fără ca reclamanta să conteste acest lucru, că termenul de căutare „shut* down” se raportează la eventuala adoptare de către reclamantă a unei strategii de restricționare a accesului la datele sale pentru terții percepuți drept concurenți, menționată în considerentul (4) punctul (iii) al deciziei atacate. Prin urmare, acest termen de căutare ar permite identificarea unor documente care fac aluzie la astfel de practici potențial anticoncurențiale, dat fiind că probabil ar fi fost utilizat pentru a evoca restricționarea accesului la datele reclamantei pentru alți concurenți.

143 Reclamanta invocă de asemenea în privința acestui termen de căutare argumentele care figurează la punctul 136 de mai sus. Pentru motive similare celor care figurează la punctele 137 și 138 de mai sus, trebuie să se considere că termenul de căutare „shut* down” a fost aplicat la trei depozitari și că Comisia a putut presupune în mod rezonabil, la data deciziei atacate, că aceste informații erau

de natură să o ajute să stabilească existența comportamentului menționat în considerentul (4) punctul (iii) al acestei decizii, în conformitate cu jurisprudența menționată la punctul 114 de mai sus.

144 În ceea ce privește termenul de căutare „not good for us”, reclamanta nu neagă că această expresie apare într-un e-mail adresat [*confidențial*] la 19 noiembrie 2012, făcut public de Comitetul DCMS în anul 2018, care privea posibilitatea ca dezvoltatorii să creeze aplicații care utilizează date referitoare la utilizatori ai Facebook și la prietenii lor, fără a-i furniza reclamantei date în schimb. În acest e-mail, [*confidențial*] evoca diferite moduri în care reclamanta ar putea obține date din partea unor terți în schimbul propriilor sale date.

145 Comisia adaugă, fără ca reclamanta să conteste acest lucru, că expresia „not good for us” pare, în raport cu e-mailul în cauză, să privească eventuale acorduri, menționate în considerentul (4) punctul (i) al deciziei atacate, de partajare de date condiționate care pot spori fluxul de date dintre reclamantă și terți, consolidând astfel puterea de piață a acesteia din urmă sau creând bariere la intrare prin acumularea de date. Ea adaugă de asemenea că această expresie ar putea apărea și în răspunsuri la acest e-mail, în e-mailuri subsecvente cu privire la aspectul dacă și alte practici ale dezvoltatorilor ar putea să nu fie „bune pentru [reclamantă]”, potrivit [*confidențial*], sau în alte e-mailuri ale acestuia din urmă care ridică aceeași problemă privind practici similare adoptate de alți dezvoltatori.

146 Reclamanta invocă de asemenea în privința acestui termen de căutare argumentele care figurează la punctul 136 de mai sus. Trebuie să se considere, pentru motive analoge celor care figurează la punctele 137 și 138 de mai sus, că Comisia a putut presupune în mod rezonabil, la data deciziei atacate, că aceste informații erau de natură să o ajute să stabilească existența comportamentului menționat în considerentul (4) punctul (i) al acestei decizii, conform jurisprudenței menționate la punctul 114 de mai sus.

147 Rezultă că reclamanta nu a dovedit încălcarea de către Comisie a principiului necesității în ceea ce privește termenii de căutare „big question”, „for free”, „not good for us” și „shut* down”.

148 În plus, având în vedere respectarea de către Comisie a obligației de motivare care îi revenea, astfel cum reiese din examinarea primului motiv de mai sus, reclamanta reproșează de asemenea în mod eronat Comisiei faptul că nu a explicat în ce mod utilizarea anumitor termeni de căutare era conformă cu principiul necesității.

149 În al doilea rând, în ceea ce privește termenii de căutare „compet* + shar*”, „compet* + partner*”, „compet* +strateg *”, „line + strateg*” și „line + block*”, trebuie să se sublinieze că reclamanta contestă legalitatea acestora din cauza numărului, pe care îl consideră foarte ridicat, de documente identificate prin aplicarea acestor termeni în bazele sale de date interne. În ceea ce privește termenii „[*confidențial*] + shar*”, „[*confidențial*] + shar*”, „[*confidențial*] + shar*”, „[*confidențial*] + shar*”, „[*confidențial*] + shar*”, „duplicat* + (limit & data)”, „duplicat* + block*” și „duplicat* + remov*”, reclamanta arată că aplicarea lor identifică documente pe care le consideră lipsite de relevanță pentru investigația Comisiei. Aceste două împrejurări ar demonstra neconformitatea tuturor acestor termeni de căutare cu principiul necesității.

150 Or, astfel cum arată Comisia, aceste argumente nu permit să se conteste caracterul adecvat sau necesar al termenilor în cauză pentru investigația sa. Astfel, din natura cererii de informații în litigiu rezultă că amploarea acesteia se concretizează numai după aplicarea termenilor de căutare în bazele de date ale reclamantei pentru a identifica documentele care corespund acelorași

termeni. Metoda prin care se urmărește aplicarea unor termeni de căutare face inevitabilă identificarea documentelor care, în final, se vor dovedi a fi irelevante pentru investigație. Astfel, simplul fapt că aplicarea unor termeni de căutare determină identificarea a numeroase documente, dintre care unele s-ar dovedi ulterior lipsite de relevanță pentru investigația Comisiei, nu este suficient, în sine, pentru a se considera, în sensul jurisprudenței citate la punctele 113 și 114 de mai sus, că termenii de căutare în cauză nu prezintă nicio legătură cu încălcarea suspectată de Comisie. Acest lucru nu este suficient nici pentru a exclude posibilitatea ca Comisia să fi presupus în mod rezonabil, la data deciziei atacate, că aplicarea acestor termeni de căutare a fost de natură să o ajute să stabilească existența și întinderea acestei încălcări, durata acesteia sau cercul întreprinderilor implicate.

151 Având în vedere cele ce precedă, reclamanta nu a dovedit că un termen de căutare care figurează în decizia atacată nu era conform cu principiul necesității care rezultă din articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, astfel cum a fost interpretat de jurisprudența amintită la punctele 110-114 de mai sus.

152 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia a încălcat principiul necesității prin faptul că a solicitat prezentarea de documente fără a pune în aplicare garanții cel puțin echivalente cu cele acordate întreprinderilor în cadrul inspecțiilor desfășurate în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 1/2003, trebuie arătat că Tribunalului, sesizat cu o acțiune în anulare împotriva unei decizii de solicitare de informații, precum decizia atacată, îi revine sarcina de a controla, în limita motivelor invocate în fața sa, dacă o astfel de decizie respectă drepturile pe care întreprinderea în cauză le dobândește din cadrul juridic aplicabil unei astfel de decizii. În schimb, nu este de competența acestuia să controleze legalitatea unei astfel de decizii în comparație cu cadrul juridic aplicabil unor decizii adoptate pe temeiuri juridice diferite, precum deciziile de inspecție.

153 Cu toate acestea, trebuie amintit că întreprinderile destinatare ale unei solicitări de informații beneficiază de garanții adecvate.

154 În special, în cadrul executării unei decizii de solicitare de informații, o astfel de întreprindere poate identifica documentele solicitate de Comisie și le poate examina cu ajutorul avocaților săi înainte de a le comunica Comisiei. Prin urmare, ea are posibilitatea de a refuza comunicarea unor documente care țin de confidențialitatea dintre un avocat și clientul său. În plus, aceasta poate adresa Comisiei o cerere motivată prin care solicită returnarea unor documente lipsite de relevanță. O astfel de posibilitate este recunoscută în mod explicit de Comunicarea Comisiei privind cele mai bune practici de desfășurare a procedurilor inițiate în temeiul articolelor 101 și 102 TFUE (JO 2011, C 308, p. 6). Comisia este obligată să examineze o astfel de cerere și, dacă este cazul, să returneze documentele nerelevante.

155 Prin urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

b) Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la apărare

156 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă dreptul său la apărare, astfel cum este protejat prin articolul 41 alineatul (2) și prin articolul 48 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), întrucât îi impune să prezinte documente care, pe de o parte, sunt inutile pentru investigația Comisiei și, pe de altă parte, privesc activități care nu sunt vizate în această decizie, precum realitatea virtuală sau augmentată. Aceasta adaugă

că conținutul deciziei atacate nu îi permite să știe dacă centrele de date pe care le administrează și dacă unele dintre noile sale produse, precum serviciul de apeluri video de grup „Messenger Rooms”, intră în domeniul de investigație al Comisiei. De asemenea, nu ar cunoaște încălcările prezumate cu privire la care se desfășoară investigația Comisiei sau acestea nu ar fi fost identificate în mod clar. Pentru aceste motive, i-ar fi imposibil să își pregătească în mod eficient apărarea în etapa contradictorie a procedurii și să ia măsurile pe care le-ar putea considera utile în acest scop, precum căutarea și păstrarea unor elemente de probă sau a unor mărturii dezincriminatoare.

157 Comisia și Republica Federală Germania contestă argumentele reclamantei.

158 Astfel, trebuie amintit că respectarea dreptului la apărare în cadrul desfășurării procedurilor administrative în materie de politică privind concurența constituie un principiu general al dreptului Uniunii a cărui respectare este asigurată de instanțele Uniunii (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2009, Prym și Prym Consumer/Comisia, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punctul 26 și jurisprudența citată).

159 Trebuie amintit că procedura administrativă în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, care se derulează în fața Comisiei, se subîmparte în două faze distincte și succesive care răspund, fiecare, unei logici interne proprii, respectiv o fază a investigării preliminare, pe de o parte, și o fază contradictorie, pe de altă parte. Faza investigării preliminare, în timpul căreia Comisia utilizează competențele de investigare prevăzute de Regulamentul nr. 1/2003 și care durează până la comunicarea privind obiecțiunile, este destinată să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii. În schimb, faza contradictorie, care se întinde de la comunicarea privind obiecțiunile până la adoptarea deciziei finale, trebuie să permită Comisiei să se pronunțe în mod definitiv cu privire la încălcarea reproșată (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 33 și jurisprudența citată).

160 Pe de o parte, în ceea ce privește etapa investigării preliminare, ea are ca punct de plecare data la care Comisia, în exercitarea competențelor care îi sunt conferite de articolele 18 și 20 din Regulamentul nr. 1/2003, adoptă măsuri care implică imputarea săvârșirii unei încălcări și care determină repercusiuni importante asupra situației întreprinderilor suspectate. Pe de altă parte, întreprinderea în cauză este informată doar la începutul fazei contradictorii administrative, prin intermediul comunicării privind obiecțiunile, cu privire la toate elementele esențiale pe care Comisia se întemeiază în acest stadiu al procedurii și că această întreprindere dispune de un drept de acces la dosar în vederea garantării exercitării efective a dreptului său la apărare. În consecință, întreprinderea în cauză poate invoca pe deplin dreptul său la apărare numai după trimiterea comunicării privind obiecțiunile. Astfel, dacă acest drept ar fi extins la perioada care precedă trimiterea comunicării privind obiecțiunile, eficacitatea investigației Comisiei ar fi compromisă, întrucât, încă din etapa investigării preliminare, întreprinderea în cauză ar fi în măsură să identifice informațiile care sunt cunoscute de Comisie și, în consecință, pe cele care pot fi încă ascunse de aceasta (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 34 și jurisprudența citată).

161 Totuși, măsurile de investigare adoptate de Comisie în cursul etapei investigării preliminare, în special măsurile de verificare și solicitările de informații, implică prin natura lor imputarea unei încălcări și sunt susceptibile să aibă repercusiuni importante asupra situației întreprinderilor suspectate. Prin urmare, trebuie evitat ca dreptul la apărare să poată fi iremediabil compromis în

cursul acestei faze a procedurii administrative din moment ce măsurile de investigare adoptate pot avea un caracter decisiv pentru stabilirea probelor privind caracterul nelegal al comportamentelor întreprinderilor de natură să angajeze răspunderea acestora (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 35, și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia, 46/87 și 227/88, EU:C:1989:337, punctul 15).

162 În speță, trebuie să se constate că Comisia a adoptat decizia atacată în cadrul etapei investigării preliminare din cadrul investigației sale cu privire la utilizarea datelor de către reclamantă și înainte de adoptarea unei comunicări privind obiecțiunile. Prin urmare, conform jurisprudenței amintite la punctul 161 de mai sus, trebuie să se stabilească dacă reclamanta a dovedit că dreptul său la apărare fusese compromis iremediabil ca urmare a adoptării deciziei atacate.

163 În primul rând, argumentele prin care reclamanta invocă o încălcare a dreptului său la apărare ca urmare a obligației, în temeiul deciziei atacate, de a prezenta documente inutile pentru investigația Comisiei se întemeiază pe premisa potrivit căreia această decizie a fost adoptată cu încălcarea principiului necesității prevăzut la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003. Prin urmare, acestea trebuie respinse ca o consecință a respingerii primului aspect al prezentului motiv.

164 În al doilea rând, trebuie constatat că, afirmând în susținerea acestui aspect că nu este în măsură să identifice practicile de care o suspectează Comisia și nici dacă unele dintre activitățile sale și unele dintre produsele sale intră în sfera investigației Comisiei, reclamanta contestă în realitate claritatea delimitării obiectului investigației Comisiei și respectarea de către aceasta din urmă a obligației de motivare care îi revine.

165 Or, având în vedere considerațiile care figurează la punctul 82 de mai sus, din care reiese respectarea de către Comisie a obligației de motivare care îi revenea în ceea ce privește obiectul investigației și descrierea practicilor a căror existență intenționa să o verifice în cadrul investigației sale, aceste afirmații trebuie respinse.

166 În ceea ce privește întrebările reclamantei referitoare la problema dacă unele dintre domeniile sale de activitate sau unele dintre produsele sale sunt incluse în obiectul investigației Comisiei, la punctul 41 de mai sus se amintește că Comisia nu este obligată să comunice destinatarului unei decizii de solicitare de informații toate informațiile de care dispune în legătură cu încălcările prezumate și că nu i se poate impune nici să precizeze, în etapa investigării preliminare, pe lângă prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări pe care intenționează să le verifice, indiciile, adică elementele care o determină să ia în considerare ipoteza unei încălcări a articolului 101 TFUE. Astfel, o asemenea obligație ar repune în discuție echilibrul stabilit de jurisprudență între menținerea eficacității investigației și păstrarea dreptului la apărare al întreprinderii în cauză (Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 37).

167 Pe de altă parte, trebuie să se constate că reclamanta susține că pretinsele incertitudini cu privire la comportamentele care i-ar fi reproșate au împiedicat-o să ia măsurile pe care le considera utile pentru apărarea sa și să își pregătească astfel apărarea în faza contradictorie a procedurii administrative, fără a dovedi însă că incertitudinile respective au cauzat o încălcare iremediabilă a dreptului său la apărare.

168 În aceste condiții, trebuie să se considere că decizia atacată, care se înscrie în cadrul etapei investigării preliminare din cadrul procedurii administrative prevăzute de Regulamentul nr. 1/2003, a fost adoptată cu respectarea dreptului de apărare al reclamantei.

169 Prin urmare, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

c) Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe un abuz de putere

170 Reclamanta reproșează Comisiei că a abuzat de competențele sale de investigație și că a desfășurat în realitate o investigație generală și fără limite cu privire la toate activitățile sale, precum și la cea a celor mai înalți directori ai săi, sau chiar o „vânătoare de informații”, încercând, prin intermediul deciziei atacate, să stabilească dacă aceasta s-a dedat la alte practici anticoncurențiale sau a săvârșit alte încălcări, inclusiv în afara domeniului dreptului concurenței. În această privință, reclamanta susține că practicile vizate de investigația Comisiei sunt formulate în mod vag în decizia atacată și că piețele și activitățile vizate nu sunt precizate în aceasta, nici concurenții potențiali care ar fi putut fi prejudiciați, nici diferența dintre o excludere anticoncurențială și o excludere bazată pe merite.

171 Comisia și Republica Federală Germania contestă argumentele reclamantei.

172 Trebuie constatat că argumentele reclamantei invocate în susținerea acestui aspect urmăresc, din nou, să conteste respectarea de către Comisie a obligației sale de motivare. Astfel, argumentul referitor la caracterul vag al practicilor care fac obiectul investigației Comisiei și cel referitor la lipsa identificării concurenților pretins prejudiciați de practicile care fac obiectul investigației au fost deja respinse ca neîntemeiate în cadrul primei critici a primului motiv. În ceea ce privește argumentele referitoare la faptul că activitățile reclamantei și piețele vizate de investigație nu sunt precizate suficient în decizia atacată, precum și diferența făcută între o excludere anticoncurențială și o excludere bazată pe merite, acestea nu sunt de natură, având în vedere, pe de o parte, stadiul procedurii în care a fost adoptată decizia atacată și jurisprudența amintită la punctul 160 de mai sus și, pe de altă parte, întinderea obligației de motivare a acestei decizii care revine Comisiei, amintită la punctele 38-46 de mai sus, să fundamenteze un abuz de competențele de investigație ale acesteia din urmă.

173 Din cele de mai sus rezultă că se impune respingerea celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv și, prin urmare, a celui de al doilea motiv în totalitate.

4. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la respectarea vieții private, a principiului proporționalității și a dreptului la bună administrare

174 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că, prin faptul că a solicitat prezentarea a numeroase documente private și lipsite de relevanță, decizia atacată încalcă dreptul fundamental la respectarea vieții private consacrat la articolul 7 din cartă și la articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), principiul proporționalității și dreptul la bună administrare.

175 Motivul este împărțit în trei aspecte.

a) Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la respectarea vieții private

176 Reclamanta invocă încălcarea dreptului la respectarea vieții sale private, a celei a membrilor personalului său și a altor persoane, astfel cum este protejat prin articolul 7 din cartă și prin articolul 8 din CEDO.

177 Reclamanta susține că decizia atacată constituie o ingerință nejustificată în dreptul la respectarea vieții private, în sensul articolului 8 din CEDO. Astfel, în primul rând, din argumentele prezentate în susținerea fiecăruia dintre motivele cererii introductive ar rezulta că această ingerință nu este prevăzută de lege, și anume articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. În al doilea rând, decizia atacată nu ar urmări un scop legitim, în măsura în care Comisia solicită în cuprinsul acesteia furnizarea de informații despre care nu putea să presupună în mod rezonabil că o vor ajuta să determine realitatea practicilor suspectate. În al treilea rând, această decizie nu ar respecta principiul necesității impus de articolul 8 din CEDO.

178 Comisia și Republica Federală Germania contestă argumentele reclamantei.

179 Potrivit articolului 7 din cartă, orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.

180 Potrivit articolului 8 paragraful 1 din CEDO, orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

181 Articolul 7 din cartă, referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, conține drepturi ce corespund celor garantate la articolul 8 paragraful 1 din CEDO. Prin urmare, conform articolului 52 alineatul (3) din cartă, trebuie să se confere articolului 7 din cartă același înțeles și același domeniu de aplicare ca și cele conferite articolului 8 paragraful 1 din CEDO, astfel cum a fost interpretat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 70).

182 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede că orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. În plus, respectându-se principiul proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

183 Trebuie să se examineze dacă decizia atacată respectă articolul 7 din cartă și, în acest scop, îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă.

1) Cu privire la existența unui temei legal al ingerinței în viața privată

184 Reclamanta susține că decizia atacată constituie o ingerință nelegală în dreptul la respectarea vieții private, pentru următoarele motive. În primul rând, din argumentele prezentate în susținerea fiecăruia dintre motivele cererii introductive ar rezulta că această ingerință nu este prevăzută de lege, și anume articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. În al doilea rând, transmiterea către Comisie a tuturor documentelor care corespund termenilor de căutare care figurează în decizia atacată ar determina comunicarea datelor cu caracter personal referitoare la depozitarii vizați în această decizie către alți membri ai personalului reclamantei, precum și către prieteni sau membri ai familiei acestora (denumite în continuare „datele cu caracter personal în

litigiu”). În al treilea rând, reclamanta susține că nu poate fi obligată să comunice Comisiei informații lipsite de relevanță pentru investigație. Ea susține că, în acest caz, ar încălca articolul 6 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, rectificare în JO 2018, L 127, p. 2), prin efectuarea unei prelucrări de date cu caracter personal ilicite, întrucât nu este necesară pentru respectarea unei obligații legale, în sensul acestei dispoziții.

185 Potrivit condițiilor enunțate la articolul 52 alineatul (1) din cartă, restrângerea dreptului la respectarea vieții private trebuie să fie prevăzută mai întâi de lege. Măsura în cauză trebuie așadar să aibă un temei juridic (a se vedea Hotărârea din 28 mai 2013, Trabelsi și alții/Consiliul, T-187/11, EU:T:2013:273, punctul 79 și jurisprudența citată).

186 Această situație se regăsește în speță. Decizia atacată a fost adoptată în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, care conferă Comisiei competența de a solicita, prin decizie, întreprinderilor și asocierilor de întreprinderi să furnizeze informații.

187 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentele reclamantei potrivit cărora decizia atacată este nelegală întrucât implică o prelucrare nelegală a datelor cu caracter personal din partea sa, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679.

188 Mai întâi, trebuie arătat că Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei 1247/2002/CE (JO 2018, L 295, p. 39) se aplică, potrivit articolului 2 alineatul (1), prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de toate instituțiile și de toate organele Uniunii, în timp ce Regulamentul 2016/679 se aplică oricărei alte persoane fizice sau juridice, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din acest regulament.

189 În continuare, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 prevede următoarele:

„Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

[…]

(c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului […]”

190 Trebuie amintit că articolul 1 din decizia atacată supune reclamanta obligației, în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, de a prezenta documentele menționate în anexele la această decizie. Prin urmare, această decizie constituie o obligație legală în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2016/679.

191 Celelalte argumente invocate de reclamantă la punctul 127 din cererea introductivă sunt formulate global și nediferențiat și, prin urmare, nu sunt conforme cu cerințele enunțate la articolul 76 din Regulamentul de procedură.

192 În sfârșit, articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725 prevede că instituțiile Uniunii pot prelucra în mod legal date cu caracter personal atunci când prelucrarea „este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este învestită instituția sau organul Uniunii”.

193 În această privință, exercitarea competențelor conferite Comisiei de Regulamentul nr. 1/2003 contribuie la menținerea regimului concurențial urmărit de tratat, pe care întreprinderile sunt obligate să îl respecte (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2018, České dráhy/Comisia, T-621/16, nepublicată, EU:T:2018:367, punctul 105 și jurisprudența citată).

194 Întrucât Regulamentul nr. 1/2003 conferă Comisiei competența de a adopta decizii de solicitare de informații, reclamanta nu poate susține că decizia atacată constituie o ingerință neprevăzută de lege, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă.

2) Cu privire la urmărirea obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune

195 În ceea ce privește condiția potrivit căreia, cu respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri ale exercitării unui drept numai în cazul în care răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității de a proteja drepturile și libertățile celorlalți, reclamanta contestă faptul că decizia atacată răspunde unor astfel de obiective. În această privință, ea susține că Comisia solicită comunicarea unor informații despre care nu poate presupune în mod rezonabil că o vor ajuta să stabilească realitatea practicilor cu privire la care desfășoară investigația.

196 Din jurisprudență reiese că competențele conferite Comisiei prin articolul 18 din Regulamentul nr. 1/2003 au scopul de a-i permite acesteia să își îndeplinească misiunea, care îi este încredințată de tratate, de a asigura respectarea normelor de concurență în cadrul pieței interne. Funcția acestor norme este aceea de a evita denaturarea concurenței în detrimentul interesului general, al întreprinderilor individuale și al consumatorilor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 iunie 2018, České dráhy/Comisia, T-621/16, nepublicată, EU:T:2018:367, punctul 105 și jurisprudența citată).

197 Astfel, decizia atacată constituie o manifestare a exercitării competențelor conferite Comisiei prin Regulamentul nr. 1/2003, care, astfel cum s-a arătat la punctul 193 de mai sus, contribuie la menținerea regimului concurențial urmărit de tratate, pe care întreprinderile sunt obligate să îl respecte.

198 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, decizia atacată răspunde unor obiective de interes general recunoscute de Uniune.

3) Cu privire la respectarea substanței dreptului la respectarea vieții private

199 Reclamanta nu susține că decizia atacată aduce atingere substanței dreptului la respectarea vieții private în sensul articolului 7 din cartă.

4) Cu privire la caracterul proporțional al ingerinței în viața privată

200 Trebuie amintit că principiul proporționalității impune ca restrângerile pe care actele dreptului Uniunii le pot aduce unor drepturi și unor libertăților consacrate de cartă să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite sau a necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți, fiind clar că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate de aceasta nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 2022, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-401/19, EU:C:2022:297, punctul 65 și jurisprudența citată).

201 Astfel, pentru a examina caracterul proporțional al ingerinței în viața privată cauzate de decizia atacată, trebuie să se verifice dacă această ingerință este adecvată și necesară pentru atingerea obiectivelor de interes general urmărite de Uniune înainte de a examina evaluarea comparativă a intereselor.

i) Cu privire la caracterul adecvat al ingerinței

202 În speță, având în vedere punctele 110, 196 și 197 de mai sus, trebuie să se considere că o solicitare de informații precum decizia atacată constituie o măsură adecvată pentru atingerea obiectivelor de interes general urmărite de Comisie.

ii) Cu privire la caracterul necesar al ingerinței

203 În ceea ce privește problema dacă decizia atacată depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor de interes general pe care ea le urmărește, reclamanta invocă mai multe argumente.

– *Cu privire la nivelul de protecție insuficient al procedurii camerei virtuale de date*

204 Reclamanta susține că procedura camerei virtuale de date adoptată de Comisie în decizia de modificare nu permite protejarea suficientă a dreptului său și a celui al persoanelor vizate la respectarea vieții lor private. În această privință, pe de o parte, ea susține că procedura menționată permite agenților Comisiei să realizeze o examinare sumară a datelor cu caracter personal în litigiu, cu încălcarea dreptului la respectarea vieții private al persoanelor vizate, și că ar fi susceptibilă să cauzeze un prejudiciu grav acestora. Pe de altă parte, această procedură nu ar influența obligația, contrară dreptului la respectarea vieții private al acestor persoane, de a comunica Comisiei date precum datele cu caracter personal în litigiu, care sunt lipsite de relevanță pentru investigația acesteia din urmă. Reclamanta susține în această privință existența unei abordări proporționale de natură să remedieze nelegalitatea deciziei atacate prin adoptarea altor măsuri sau a unor măsuri suplimentare.

205 Trebuie amintit că în urma adoptării Ordonanței din 29 octombrie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-451/20 R, nepublicată, EU:T:2020:515), Comisia a adoptat la 11 decembrie 2020 decizia de modificare. Potrivit acestei decizii, Comisia a adoptat o procedură specială în ceea ce privește documentele care trebuiau prezentate de reclamantă în temeiul deciziei atacate, dar care, la prima vedere, nu aveau legătură cu activitățile sale comerciale și care conțineau date sensibile cu caracter personal (denumite în continuare „documentele protejate”).

206 Articolul 3 din decizia de modificare prevede inserarea, în anexa I.A la decizia atacată, a punctului 9 literele (o) și (p), care are următorul cuprins:

„9 (o) Documentele protejate se transmit Comisiei pe un suport electronic separat. Aceste documente vor fi apoi plasate într-o cameră de date virtuală care va fi accesibilă doar unui număr cât se poate de restrâns de membri ai echipei însărcinate cu investigația, în prezența (virtuală sau fizică) a unui număr echivalent de avocați ai Facebook Ireland. Membrii echipei însărcinate cu investigația vor examina și selecționa documentele în cauză, dând totodată avocaților Facebook Ireland posibilitatea de a prezenta observații înainte de a depune la dosar documentele considerate relevante. În caz de dezacord cu privire la calificarea unui document, avocații Facebook Ireland vor avea dreptul să explice motivele aflate la baza dezacordului lor. În cazul unui dezacord persistent, Facebook va putea solicita un arbitraj directorului însărcinat cu informarea, comunicarea și mass-media în cadrul Direcției Generale «Concurență» a Comisiei.

9 (p) Documentele protejate pot fi transmise Comisiei sub formă cenzurată în privința numelui persoanelor vizate și a oricărei informații care permite identificarea acestora. La cererea Comisiei, justificată de necesitățile investigației, documentele protejate care au fost transmise sub o formă cenzurată trebuie să îi fie transmise în versiunea lor integrală și necenzurată.”

207 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2016/679, reclamanta efectuează o prelucrare legală a datelor cu caracter personal prin transmiterea către Comisie a unor documente care conțin astfel de date care sunt solicitate în temeiul deciziei atacate.

208 În plus, astfel cum se amintește la punctul 192 de mai sus, în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725, instituțiile Uniunii pot prelucra în mod legal date cu caracter personal atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care sunt învestite aceste instituții.

209 Pe de altă parte, reclamanta a susținut, fără să fie contestată de Comisie, că anumite documente identificate ca urmare a aplicării termenilor de căutare conținuți în decizia atacată și care trebuiau, așadar, să fie prezentate în aplicarea acestei decizii conțineau date sensibile cu caracter personal.

210 Astfel de date pot intra sub incidența celor vizate la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 și la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725.

211 Articolul 9 alineatul (1) și alineatul (2) litera (g) din Regulamentul 2016/679 și articolul 10 alineatul (1) și alineatul (2) litera (g) din Regulamentul 2018/1725 prevăd, în termeni identici, următoarele:

„(1) Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea datelor genetice, a datelor biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice, a datelor privind sănătatea sau a datelor privind viața sexuală sau orientarea sexuală a unei persoane fizice.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele situații:

[…]

(g) prelucrarea este necesară din motive de interes public major, în temeiul unei dispoziții din dreptul Uniunii […] care este proporțională cu obiectivul urmărit, respectă esența dreptului la protecția datelor și prevede măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate […]”

212 Articolul 9 alineatul (2) litera (g) din Regulamentul 2016/679 și articolul 10 alineatul (2) litera (g) din Regulamentul 2018/1725 subordonează astfel unui număr de trei condiții posibilitatea prelucrării datelor personale prevăzute la alineatele lor (1) respective. În primul rând, prelucrarea trebuie să urmărească un interes public major, care își găsește temeiul în dreptul Uniunii. În al doilea rând, prelucrarea trebuie să fie necesară pentru realizarea acestui interes public. În al treilea rând, dreptul Uniunii trebuie să fie proporțional cu obiectivul urmărit, să respecte esența dreptului la protecția datelor și să prevadă măsuri corespunzătoare și specifice pentru apărarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate.

213 Reclamanta nu invocă încălcarea condițiilor prevăzute de aceste dispoziții, astfel încât Tribunalul nu este obligat să controleze conformitatea deciziei atacate cu aceste dispoziții. Cu toate acestea, dispozițiile menționate sunt relevante pentru a aprecia dacă decizia atacată îndeplinește a treia dintre condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă, și anume dacă această decizie depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor de interes general pe care le urmărește.

214 În ceea ce privește prima condiție, s-a amintit la punctul 202 de mai sus că o solicitare de informații precum decizia atacată constituie o măsură adecvată pentru atingerea obiectivelor de interes general urmărite de Comisie.

215 În ceea ce privește a doua condiție, din examinarea primului aspect al celui de al doilea motiv rezultă că Comisia a dovedit în mod suficient, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 114 de mai sus, corelația impusă între informațiile solicitate în decizia atacată și încălcările suspectate și menționate în această decizie. Prin urmare, prelucrarea datelor cu caracter personal pe care o implică decizia atacată este necesară pentru realizarea interesului public major urmărit.

216 În ceea ce privește a treia condiție, trebuie amintit că articolul 5 din Regulamentul 2018/1725 delimitează competența instituțiilor Uniunii de a prelucra date cu caracter personal, prevăzând printre altele, la alineatul (1) litera (a), că o astfel de prelucrare este permisă atunci când aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este învestită această instituție. În plus, din cuprinsul punctului 74 de mai sus reiese că, în urma schimburilor cu reclamanta, Comisia a retras o cerere de informații anterioară și a adoptat decizia atacată, care conține un număr redus de termeni de căutare și vizează un număr mai mic de depozitari, pentru a diminua numărul de rezultate ulterioare și pentru a limita prezentarea de documente interne identificate. Acest demers a avut drept consecință reducerea numărului de documente care conțin date cu caracter personal sau chiar de documente protejate, în sensul deciziei de modificare, pe care reclamanta era obligată să le prezinte. În sfârșit, astfel cum reiese din considerentul (3) al acestei din urmă decizii, scopul procedurii camerei virtuale de date este de a nu depune la dosar decât documentele protejate cu

privire la care s-a stabilit, după examinarea într-o astfel de cameră, că sunt efectiv relevante pentru investigația Comisiei. În plus, reclamanta nu susține că decizia atacată aduce atingere substanței dreptului la respectarea vieții private în sensul articolului 7 din cartă.

217 Pe de altă parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 9 literele (o) și (p) din anexa I.A la decizia atacată, documentele protejate trebuie transmise Comisiei în mod distinct de documentele solicitate, pe un suport electronic separat. Pe lângă aceasta, camera de date virtuală în care vor fi plasate ulterior aceste documente va fi accesibilă numai unui număr cât mai restrâns posibil de membri ai echipei însărcinate cu investigația, în prezența virtuală sau fizică a unui număr echivalent de avocați ai reclamantei. În plus, avocații reclamantei au posibilitatea de a prezenta observații cu privire la documentele considerate relevante de membrii echipei însărcinate cu efectuarea investigației înainte ca aceștia să le depună la dosar. Mai mult, punctul 9 litera (o) din anexa I.A la decizia atacată prevede că, în caz de dezacord cu privire la calificarea unui document, avocații reclamantei vor avea dreptul de a explica motivele dezacordului lor, care, dacă persistă, conferă reclamantei dreptul de a solicita un arbitraj directorului însărcinat cu informarea, comunicarea și mass-media la DG Concurență a Comisiei. Pe de altă parte, punctul 9 litera (p) din anexa I.A la decizia atacată prevede că documentele protejate pot fi transmise Comisiei sub o formă cenzurată în ceea ce privește numele persoanelor vizate și orice informație care permite identificarea lor și că numai la cererea Comisiei, justificată de nevoile investigației, documentele protejate care au fost transmise sub o formă cenzurată trebuie să îi fie transmise în versiunea lor integrală și necenzurată.

218 Prin urmare, măsurile prevăzute la punctul 9 literele (o) și (p) din anexa I.A la decizia atacată nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite prin decizia atacată, iar inconvenientele lor nu sunt disproporționate în raport cu scopurile vizate, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 200 de mai sus.

219 Din cele ce precedă rezultă că decizia atacată, prin faptul că prevede procedura camerei virtuale de date, nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor de interes general pe care le urmărește, și anume să contribuie la menținerea regimului concurențial preconizat de tratate, pe care întreprinderile trebuie să îl respecte în mod obligatoriu.

220 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentele reclamantei prin care se urmărește identificarea unei abordări mai proporționale care ar fi putut fi adoptată în decizia atacată, prin intermediul altor măsuri sau al unor măsuri suplimentare. Potrivit reclamantei, Comisia ar fi trebuit să permită avocaților săi să controleze relevanța pentru investigație a documentelor solicitate de aceasta și să identifice și să descrie, într-un document care i-ar fi fost transmis, documentele care conțin date sensibile cu caracter personal, fără a transmite aceste documente în sine. De asemenea, Comisia ar fi putut și chiar ar fi trebuit să obțină consimțământul persoanelor vizate, anterior comunicării documentelor în cauză.

221 În această privință, în ceea ce privește intervenția avocaților reclamantei pentru aprecierea relevanței documentelor solicitate, pe de o parte, se amintește la punctul 113 de mai sus că îi revine Comisiei sarcina de a aprecia dacă o informație este necesară pentru a putea identifica o încălcare a normelor de concurență. Pe de altă parte, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia și Republica Federală Germania, dacă întreprinderea care face obiectul investigației sau avocații săi ar putea ei înșiși să determine care documente sunt, în opinia lor, relevante pentru investigația sa, s-ar aduce o gravă atingere competențelor de investigație ale Comisiei, cu riscul ca documentele care pot fi relevante să fie omise și să nu fie prezentate acesteia niciodată și aceasta în lipsa oricărei posibilități de control.

222 În ceea ce privește obținerea consimțământului persoanelor vizate pentru transmiterea către Comisie a documentelor protejate, pe de o parte, astfel cum se amintește la punctele 189 și 190 de mai sus, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 prevede că o prelucrare de date cu caracter personal este legală atunci când este îndeplinită cel puțin una dintre cele șase condiții prevăzute la acest alineat. Or, prelucrarea datelor cu caracter personal pe care o implică prezentarea documentelor solicitate de Comisie este legală în măsura în care este necesară pentru respectarea unei obligații legale care îi revine reclamantei, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2016/679. În consecință, consimțământul persoanelor ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate nu este necesar în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat. Pe de altă parte, un astfel de consimțământ nu este, în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725, o condiție de legalitate a prelucrării datelor de către Comisie în cadrul îndeplinirii unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este învestită, situație care se regăsește în cazul unei investigații întemeiate pe Regulamentul nr. 1/2003.

223 În consecință, reclamanta, prin argumentele sale, nu identifică măsuri mai puțin constrângătoare pe care Comisia ar fi trebuit să le adopte. Rezultă din cele ce precedă că argumentele reclamantei trebuie înlăturate.

– Cu privire la excluderea anumitor categorii de documente de la procedura camerei virtuale de date

224 Reclamanta reproșează Comisiei că nu a inclus în domeniul de aplicare al procedurii camerei virtuale de date documentele care erau legate de activitățile sale comerciale și care conțineau de asemenea date sensibile cu caracter personal. Acest lucru ar fi contrar principiului potrivit căruia respectarea vieții private se aplică și în ceea ce privește corespondența trimisă de la un loc de muncă și în cadrul comunicărilor comerciale. Reclamanta indică opt documente susceptibile să facă parte din această categorie.

225 Comisia contestă argumentele reclamantei și susține că a definit și a delimitat procedura camerei virtuale de date în conformitate cu dispozitivul Ordonanței din 29 octombrie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-451/20 R, nepublicată, EU:T:2020:515).

226 Cu titlu introductiv, trebuie să se sublinieze că problema dacă un document care conține date sensibile cu caracter personal prezintă sau nu o legătură cu activitățile comerciale ale reclamantei, astfel încât acesta are sau nu vocația de a fi tratat potrivit procedurii camerei virtuale de date, este apreciată în mod concret în primul rând de reclamantă. Astfel, Comisia nu este în măsură să controleze aprecierea reclamantei în această privință înainte de a consulta documentul în cauză, fie în cadrul procedurii camerei virtuale de date, fie în afara acestuia. Ea nu poate decât să sancționeze ulterior nerespectarea obligațiilor care reveneau reclamantei.

227 Potrivit reclamantei, unul dintre documentele în cauză conține opinii politice personale [*confidențial*], amestecate cu informații privind activitățile sale comerciale. Trebuie să se constate că acest document este un e-mail în care un membru al personalului reclamantei [*confidențial*] informează că a asistat la un mic dejun organizat de [*confidențial*] și își exprimă sprijinul [*confidențial*] în vederea unor alegeri viitoare. Cu toate acestea, reclamanta nu a identificat informațiile referitoare la activitățile sale comerciale pe care le-ar conține acest document și din acest document nu reies astfel de informații. Din acesta nu reiese nici că autorul va participa la

evenimentul în cauză în calitatea sa de membru al personalului [*confidențial*] al reclamantei. Prin urmare, nu s-a dovedit că acest document se află în afara domeniului de aplicare al procedurii camerei virtuale de date.

228 În ceea ce privește celelalte documente invocate de reclamantă, trebuie să se constate cele ce urmează.

229 Printre aceste documente, reclamanta identifică patru care au legătură cu resursele sale umane, în special evaluări, boli sau plângeri și care conțin schimburi pretins a fi foarte personale între [*confidențial*] cu privire la prietenii și familia lor, amestecate cu informații cu privire la activitățile sale comerciale.

230 Primul document este un e-mail adresat de [*confidențial*] unor colaboratori, în care acesta descrie probleme parentale legate de copiii săi adolescenți și care conține o anecdotă personală a unei alte persoane în legătură cu aceeași problematică. Reclamanta nu a dovedit că acest e-mail conținea date care făceau parte dintre datele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 și la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725.

231 Acest lucru este valabil și pentru al doilea document, care constă într-o evaluare de către un membru al personalului reclamantei a propriului nivel de prestații. Astfel, singurele informații personale invocate de reclamantă sunt dorința exprimată de persoana vizată de a călători mai mult, precum și exprimarea punctului de vedere, prin însăși natura sa subiectiv, al acestei persoane cu privire la viața privată a unei alte persoane, fără referire la date sau la fapte exacte.

232 De asemenea, în al treilea document, care este un schimb de e-mailuri [*confidențial*], cineva consideră că un alt angajat ar trebui să își exprime cu mai multă forță convingerile referitoare la o chestiune de natură profesională legată de activitățile reclamantei. Reclamanta nu a evidențiat că acest document conține date care fac parte dintre cele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 și la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725.

233 În sfârșit, reclamanta nu a identificat astfel de date nici în al patrulea document, care este curriculum vitae al unui candidat pentru un post în cadrul său.

234 În plus, reclamanta invocă două documente referitoare la activitățile sale și cele desfășurate de [*confidențial*] cu privire la subiecte politice fără legătură cu obiectul investigației Comisiei.

235 Primul document este un schimb de e-mailuri între membri ai personalului reclamantei [*confidențial*] pentru a discuta printre altele probleme de natură comercială și care țin de activitățile economice dintr-un anumit stat. Cu toate acestea, reclamanta nu a identificat în acest schimb date care fac parte dintre cele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 și la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725.

236 Reclamanta nu a identificat astfel de date nici în al doilea document, întocmit de [*confidențial*], care prezintă activitățile acesteia din urmă în ceea ce privește subiecte politice fără legătură cu obiectul investigației Comisiei.

237 Reclamanta se prevalează de un ultim document, care menționează discuții între reprezentanții săi și politicieni cu privire la aspecte precum combaterea terorismului și prevenirea criminalității. Trebuie să se constate că acest document este, astfel cum susține reclamanta, un e-mail intern care conține un rezumat al unei mese rotunde, la care participau unii dintre reprezentanții săi,

consacrată cooperării în materie de luptă împotriva exploatării sexuale a copiilor. Acest e-mail includea un comunicat oficial al unei organizații care participă la această luptă, precum și extrase din comunicate ale unor organisme guvernamentale angajate de asemenea pe acest plan. Reclamanta nu a dovedit existența, în acest e-mail, a unor date vizate la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679 și la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725.

238 În sfârșit, reclamanta nu poate deduce din simpla adoptare a deciziei de modificare că prezentarea unor documente care conțin date cu caracter personal care nu ar fi fost examinate în cadrul procedurii camerei virtuale de date a încălcat dreptul la respectarea vieții sale private și a celei a persoanelor vizate.

239 Rezultă că argumentele reclamantei trebuie respinse.

– *Cu privire la volumul de muncă disproporționat impus de camera de date virtuală*

240 Reclamanta susține că procedura camerei virtuale de date îi impune, ținând seama de termenul pentru prezentarea documentelor în cauză, un volum de muncă disproporționat în raport cu necesitățile investigației Comisiei. Astfel, necesitățile acestei proceduri ar conduce-o la a fi obligată să cenzureze aproximativ [*confidențial*] documente, deosebit de susceptibile de a fi lipsite de relevanță în privința datelor cu caracter personal în litigiu pe care le conțin.

241 Comisia contestă argumentația reclamantei.

242 Trebuie arătat că punctul 9 litera (p) din anexa I.A la decizia atacată prevede că „[d]ocumentele protejate pot fi transmise Comisiei sub formă cenzurată în privința numelui persoanelor vizate și a oricărei informații care permite identificarea acestora”.

243 Rezultă că ocultarea numelor persoanelor vizate este o posibilitate oferită reclamantei, însă nu îi este impusă, astfel încât îi este permis să nu recurgă la aceasta. Prin urmare, ea nu poate susține în mod util că decizia atacată îi impune un volum de muncă disproporționat în această privință.

244 Rezultă din cele ce precedă că reclamanta nu a demonstrat nicio nelegalitate care să afecteze procedura camerei virtuale de date prevăzută la punctul 9 literele (o) și (p) din anexa I.A la decizia atacată.

iii) Cu privire la lipsa evaluării comparative a necesităților investigației și a protejării drepturilor reclamantei

245 Reclamanta reproșează Comisiei că nu a evaluat comparativ necesitatea de a colecta informații pentru nevoile investigației sale și necesitatea de a-și proteja dreptul la respectarea vieții private și pe cel al persoanelor vizate. Astfel, potrivit reclamantei, o asemenea evaluare comparativă ar fi trebuit să determine Comisia să nu solicite prezentarea tuturor documentelor care răspund aplicării termenilor de căutare vizați în decizia atacată, deși aceasta îi demonstrase că numeroase documente erau lipsite de relevanță pentru investigația sa.

246 Comisia contestă argumentele reclamantei.

247 În speță, din considerentele (17) – (26) ale deciziei atacate reiese că, în urma deciziei de solicitare de informații din 11 noiembrie 2019 și ca răspuns la o cerere a reclamantei din 20 noiembrie 2019 prin care urmărea revizuirea de către Comisie a numărului de termeni de căutare și de depozitari

vizați de această solicitare de informații, reclamanta și Comisia au discutat în special despre delimitarea informațiilor solicitate. Astfel, la 6 decembrie 2019, Comisia a invitat reclamanta să îi comunice numărul de rezultate pentru fiecare termen de căutare aplicat și pentru fiecare depozitar, pentru ca aceasta să poată verifica dacă era necesară modificarea termenilor de căutare sau a listei depozitarilor. Or, astfel cum reiese din considerentul (27) al deciziei atacate, Comisia a considerat adecvat să modifice Decizia din 11 noiembrie 2019, în special pentru a reduce numărul de termeni de căutare, lista depozitarilor și numărul de rezultate subsecvente și pentru a limita prezentarea de documente interne.

248 Trebuie să se constate că, în decizia atacată, Comisia a redus considerabil numărul de termeni de căutare a căror aplicare o solicita, precum și numărul de depozitari vizați, acest număr trecând de la 58 în decizia din 11 noiembrie 2019 la 3, număr pe care însăși reclamanta îl califică drept „redus”, în decizia atacată. Această reducere, necontestată de reclamantă, a avut în mod necesar drept consecință diminuarea numărului de documente care trebuiau, eventual, să fie comunicate Comisiei. Reducerea numărului de depozitari și numărul lor vizat în final în decizia atacată constituie indicii ale unei evaluări comparative de către Comisie a necesităților investigației sale, precum și a drepturilor reclamantei și ale persoanelor ale căror date personale ar putea figura în informațiile solicitate în temeiul deciziei atacate.

249 În plus, având în vedere puterea de apreciere a Comisiei, amintită la punctele 43 și 112-114 de mai sus, în ceea ce privește informațiile a căror prezentare o poate solicita prin intermediul unei cereri, faptul că anumite documente se pot dovedi în cele din urmă lipsite de relevanță pentru investigație nu este suficient pentru a demonstra caracterul disproporționat sau nejustificat al unei solicitări de informații, nici lipsa unei evaluări comparative a necesităților investigației și a drepturilor reclamantei și ale persoanelor ale căror date personale ar putea figura în informațiile solicitate în temeiul deciziei atacate.

250 În sfârșit, în măsura în care reclamanta invocă Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 aprilie 2015, Vinci Construction și GTM Génie Civil et Services împotriva Franței (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), este suficient să se arate că această cauză privea posibilitatea de a solicita un control efectiv al respectării confidențialității comunicărilor dintre un avocat și clientul său cu ocazia operațiunilor de inspecție. Or, în speță, decizia atacată nu prevede prezentarea către Comisie a conținutului comunicărilor dintre reclamantă sau orice altă persoană și avocații acesteia.

251 Prin urmare, trebuie să se considere că reclamanta nu a demonstrat că decizia atacată era întemeiată pe o lipsă a evaluării comparative a necesităților investigației Comisiei și a protejării dreptului său la respectarea vieții sale private și a celui al persoanelor vizate.

5) Cu privire la caracterul inadecvat sau insuficient al secretului profesional

252 Reclamanta susține că secretul profesional impus agenților Comisiei în temeiul articolului 339 TFUE și al articolului 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, pe de o parte, nu conferă acestora un drept de acces nelimitat la datele cu caracter personal în litigiu și, pe de altă parte, nu oferă, în sine, garanții suficiente care să permită protejarea în mod eficient a vieții private a persoanelor vizate și a datelor cu caracter personal ale acestora.

253 Reclamanta susține de asemenea că documente nerelevante pentru investigație ar putea fi utilizate în scopuri nelegitime, precum extinderea cadrului investigației actuale sau deschiderea unei alte investigații, sau chiar diseminate în afara cercului restrâns al agenților Comisiei însărcinați cu

investigația. Aceste documente ar putea fi transmise terților ca răspuns la eventuale cereri de acces la dosar sau ar putea deveni transmisibile în mod automat instanțelor. Reclamanta ar putea fi de asemenea obligată să transmită aceste documente persoanelor care au chemat-o în judecată în fața instanțelor Statelor Unite ale Americii. Datele cu caracter personal în litigiu ar putea fi astfel transmise multor persoane fără legătură cu Comisia, încălcându-se dreptul la protecția vieții private al persoanelor vizate.

254 Comisia, susținută de Republica Federală Germania, contestă argumentele reclamantei.

255 Trebuie amintit că funcționarii și agenții Comisiei sunt supuși unor obligații stricte de păstrare a secretului profesional în temeiul articolului 339 TFUE și al articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003. Aceste dispoziții interzic funcționarilor Comisiei divulgarea informațiilor care sunt protejate de secretul profesional obținute ca răspuns la o solicitare de informații sau utilizarea lor în alte scopuri decât cele pentru care au fost obținute. În plus, funcționarii și agenții Comisiei sunt ținuți de articolul 17 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, care le interzice, inclusiv după încetarea funcțiilor lor, „orice divulgare neautorizată a informațiilor aduse la cunoștința [lor] în exercitarea atribuțiilor [lor], cu excepția cazului în care aceste informații au fost deja făcute publice sau sunt accesibile publicului”.

256 Nici articolul 339 TFUE și nici articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003 nu precizează în mod expres care informații, în afara secretelor de afaceri, sunt protejate de secretul profesional. Or, din cuprinsul articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 nu se poate deduce că această situație se regăsește în cazul tuturor informațiilor colectate în temeiul regulamentului menționat, cu excepția celor a căror publicare este obligatorie în temeiul articolului 30. Astfel, asemenea articolului 339 TFUE, articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003, care completează și pune în aplicare această dispoziție a dreptului primar în domeniul normelor de concurență aplicabile întreprinderilor, se opune numai divulgării informațiilor care, prin natura lor, fac obiectul secretului profesional (a se vedea Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Akzo Nobel și alții/Comisia, T-345/12, EU:T:2015:50, punctul 61 și jurisprudența citată).

257 Secretul profesional include, pe lângă secretele de afaceri, informațiile care nu sunt cunoscute decât de un număr restrâns de persoane și a căror divulgare este susceptibilă să producă un prejudiciu grav persoanei care le-a furnizat sau unor terți. În sfârșit, trebuie ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea informațiilor respective să fie în mod obiectiv demne de a fi protejate (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2015, Pilkington Group/Comisia, T-462/12, EU:T:2015:508, punctul 45 și jurisprudența citată).

258 În ceea ce privește, în primul rând, argumentul reclamantei potrivit căruia secretul profesional care se impune agenților Comisiei nu le conferă acestora un drept de acces nelimitat la datele cu caracter personal în litigiu, la punctul 192 de mai sus se amintește că, în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725, instituțiile Uniunii pot prelucra în mod legal date cu caracter personal atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este învestită instituția sau organul Uniunii.

259 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentul potrivit căruia obligațiile în materie de secret profesional nu constituie garanții suficiente pentru protecția eficientă a vieții private a persoanelor vizate și a datelor cu caracter personal ale acestora, trebuie să se constate că acesta nu este întemeiat și că nimic nu permite să se prezume *a priori* că Comisia nu va asigura, la momentul potrivit, respectarea obligațiilor sale și a celor ale agenților săi în temeiul articolului 339

TFUE, al articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003 și al articolului 17 din Statutul funcționarilor (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 12 decembrie 1991, SEP/Comisia, T-39/90, EU:T:1991:71, punctul 58).

260 În ceea ce privește, în al treilea rând, argumentul întemeiat pe riscul de utilizare a documentelor colectate în scopuri pretins nelegitime, precum extinderea cadrului investigației actuale sau inițierea unei alte investigații, trebuie amintite următoarele două principii. Pe de o parte, obligațiile care revin agenților Comisiei în temeiul articolului 339 TFUE și al articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003 împiedică utilizarea informațiilor obținute ca răspuns la o solicitare de informații în alte scopuri decât cele pentru care au fost colectate. Pe de altă parte, o solicitare de informații are ca obiect să permită Comisiei să adune informațiile și documentația necesare pentru a verifica realitatea și amploarea unei situații de fapt și de drept determinate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 37), fără a aduce atingere posibilității Comisiei de a face să evolueze întinderea investigației sale ca urmare a informațiilor colectate.

261 Astfel, Tribunalul a confirmat, în ceea ce privește o decizie de solicitare de informații adoptată după o comunicare privind obiecțiunile, că era inerent procedurii administrative de aplicare a normelor de concurență din tratat ca Comisia să fie în măsură să trimită cereri de informații suplimentare după trimiterea unei comunicări privind obiecțiunile, pentru a retrage, dacă este cazul, anumite obiecțiuni sau pentru a adăuga noi obiecțiuni (Hotărârea din 30 septembrie 2003, Atlantic Container Line și alții/Comisia, T-191/98 și T-212/98-T-214/98, EU:T:2003:245, punctul 121, și Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 76).

262 Având în vedere subdivizarea procedurii administrative în două faze distincte și succesive în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, amintită la punctul 159 de mai sus, considerațiile care precedă sunt valabile cu atât mai mult în ceea ce privește adoptarea, precum în speță, a unei decizii de solicitare de informații în cursul etapei investigării preliminare, înainte de adoptarea unei comunicări privind obiecțiunile. În această privință, trebuie amintit că etapa preliminară este menită să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii.

263 Prin urmare, reclamanta nu poate invoca în mod util un pretins risc ca anumite documente prezentate ca răspuns la decizia atacată să fie utilizate de Comisie pentru a extinde domeniul de aplicare al investigației actuale sau pentru a deschide o altă investigație.

264 În ceea ce privește, în al patrulea rând, argumentele reclamantei potrivit cărora documente nerelevante pentru investigație sau care conțin date precum datele cu caracter personal în litigiu ar putea fi difuzate într-o manieră mai amplă în afara Comisiei, trebuie să se constate că acestea vizează situații ipotetice, precum eventuale cereri de acces la dosar de către terți și comunicarea pretins automată a unor documente către instanțe, și că nu sunt întemeiate.

265 Din considerațiile care figurează la punctele 200-264 de mai sus rezultă că reclamanta nu a dovedit că decizia atacată constituia o ingerință nejustificată în viața sa privată sau în cea a membrilor personalului său sau a altor persoane. În aceste condiții, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

b) Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității

266 Reclamanta reproșează Comisiei că a încălcat principiul proporționalității. Ea susține că încălcarea acestui principiu rezultă, în primul rând, din obligația care îi este impusă de a prezenta, în cadrul camerei virtuale de date, documente care conțin date sensibile cu caracter personal, în al doilea rând, din obligația de a prezenta, în același context, documente care conțin atât date cu caracter comercial, cât și date cu caracter personal, în al treilea rând, din existența unor metode care protejează mai bine viața privată a persoanelor decât camera de date virtuală pentru a aprecia relevanța documentelor protejate și, în al patrulea rând, din caracterul inadecvat și din caracterul ineficient al posibilității de anonimizare a documentelor în cauză.

267 Comisia contestă argumentele reclamantei.

268 Trebuie amintit că principiul proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului urmărit, fiind clar că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate de aceasta nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 1990, Fedesa și alții, C-331/88, EU:C:1990:391, punctul 13, și Hotărârea din 14 iulie 2005, Țările de Jos/Comisia, C-180/00, EU:C:2005:451, punctul 103).

269 Dintr-o jurisprudență constantă rezultă că solicitările de informații adresate de Comisie unei întreprinderi trebuie să respecte principiul proporționalității și că obligația impusă unei întreprinderi de a furniza o informație nu trebuie să reprezinte pentru aceasta din urmă o sarcină disproporționată în raport cu necesitățile investigației (Hotărârea din 12 decembrie 1991, SEP/Comisia, T-39/90, EU:T:1991:71, punctul 51; Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 86, și Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctele 120 și 121).

270 În speță, pe de o parte, reclamanta nu a invocat caracterul vădit disproporționat al volumului de muncă pe care îl implica răspunsul la decizia atacată decât în legătură cu cenzurarea documentelor pentru care se aplica procedura camerei virtuale de date. Or, astfel cum s-a arătat la punctul 243 de mai sus, ocultarea numelor persoanelor în cauză este o posibilitate oferită reclamantei, însă nu îi este impusă acesteia, astfel încât îi este permis să nu recurgă la aceasta și nu poate invoca în mod întemeiat o încălcare a principiului proporționalității în această privință. În ceea ce privește presupusa neadecvare a anonimizării din cauza numărului redus de depozitari vizați, care ar facilita identificarea lor într-un anumit document, trebuie amintit că numărul redus de depozitari în cauză constituie un indiciu al respectării principiului necesității informațiilor solicitate, în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, și al punerii în balanță a necesităților investigației și a protecției drepturilor reclamantei.

271 Pe de altă parte, reclamanta invocă posibilitatea, susceptibilă să constituie o alternativă la camera de date virtuală prevăzută în decizia atacată, de a identifica și de a descrie, într-un document care ar fi transmis Comisiei, documentele care conțin date sensibile cu caracter personal, fără a transmite aceste documente în sine. În opinia sa, această practică ar permite să se evite, în primul rând, accesul agenților Comisiei la datele cu caracter personal în cauză prin consultarea

documentelor în camera de date virtuală și, în al doilea rând, necesitatea de a cenzura aceste documente în privința datelor sensibile cu caracter personal pe care le conțin înainte de a le transmite Comisiei.

272 Or, astfel cum s-a arătat la punctul 219 de mai sus, procedura camerei virtuale de date instituită în speță nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor de interes general pe care le urmărește, în raport cu dreptul la respectarea vieții private al reclamantei și al persoanelor vizate, astfel cum este protejat prin articolul 7 din cartă.

273 În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 238 de mai sus, prezentarea unor documente care conțin date cu caracter personal care nu ar fi fost examinate în cadrul procedurii camerei virtuale de date nu constituie o încălcare a dreptului la respectarea vieții private al reclamantei și al persoanelor vizate.

274 Rezultă că reclamanta nu a făcut dovada unei încălcări a principiului proporționalității, astfel încât al doilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

c) Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la bună administrare

275 Reclamanta susține că lipsa unui control al relevanței documentelor solicitate în temeiul deciziei atacate constituie o încălcare vădită a dreptului său la bună administrare. În această privință, reclamanta amintește că decizia atacată îi impune să comunice Comisiei numeroase documente lipsite de relevanță pentru investigația acesteia sau care conțin date cu caracter personal, dintre care unele sunt sensibile.

276 Comisia contestă aceste argumente.

277 Trebuie amintit că considerentul (37) al Regulamentului nr. 1/2003 precizează că acest regulament „respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în mai ales de [cartă]” și că „ar trebui interpretat și aplicat cu respectarea drepturilor și principiilor în cauză”.

278 Articolul 41 din cartă, care, în temeiul articolul 6 alineatul (1) primul paragraf TUE, are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor, intitulat „Dreptul la bună administrare”, prevede la alineatul (1) că „[o]rice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii”.

279 Potrivit jurisprudenței referitoare la principiul bunei administrări, printre garanțiile conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative se numără în special obligația instituției competente de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele relevante ale cauzei (Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punctul 14, și Hotărârea din 30 septembrie 2003, Atlantic Container Line și alții/Comisia, T-191/98, T-212/98-T-214/98, EU:T:2003:245, punctul 404).

280 Trebuie să se constate că, contrar celor susținute de reclamantă în răspunsul său la o întrebare adresată de Tribunal, argumentele invocate în susținerea acestui aspect coincid în esență cu cele invocate în susținerea celui de al doilea aspect al acestui motiv, ele însele suprapunându-se în parte cu cele invocate în susținerea celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului necesității, și a primului aspect al prezentului motiv.

281 Întrucât toate aceste argumente au fost deja respinse, trebuie să se considere că reclamanta nu a demonstrat că Comisia nu efectuase o examinare diligentă și imparțială a cauzei. Prin urmare, aceasta nu a dovedit că decizia atacată era afectată de o încălcare a principiului bunei administrări.

282 În consecință, al treilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins și, prin urmare, acest motiv trebuie respins în totalitate.

283 Din ansamblul considerațiilor de mai sus rezultă că acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

V. Cu privire la cheltuielile de judecată

284 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie, inclusiv pe cele aferente procedurii măsurilor provizorii.

285 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Meta Platforms Ireland Ltd suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană, inclusiv cele aferente procedurii măsurilor provizorii.

3) Republica Federală Germania va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 mai 2023.

Semnături